

מדרים

שאלה סג

רובלין

שאלה סג ילמדינו רבינו הא דק"ל אבי החתן ואבי הכלה משויין זה לזה כרב חזקא במסכת סנהדרין פרק זה בורר דף כ"ח אס סס בקרין לרון אל הא סס פסולין אפי' בדיעבד וסס רחמי בחשבות מסרי"ק ו'ל אש כנס יסוד גדול על לרין דעבד וקליט מקורי עכביס במה שכח הרמב"ם בפי' המשנה פרק בא ס' אסא דקמי החס כל הסגר לרון כשר להעיד וכו' דמורי לה בגמרא דאחא לאתויי סומא כ"י מאיר . ותיקן א"ס למח לא מוקמי הגמרא לאתויי אוסב וסוגא . ועל זה שוקר מסרי"ק דיוק הרמב"ם . וס' אימא דאבי החתן וכו' כשר להעיד ופסול לרון אחתי מה חירין וכו' וטוקמיס דאחא לאתויי אבי החתן ואבי הכלה וכו' דהסס לא שיק חירורא סחירין אסאיס ארביס וסוגא וכו' עכ"ל . ופלאחי א"ך יתהל דין גדול כזה בדיוק דק , דיכילנא לתרן דסמוך אסירורא לא סאכופת וסא דמטרין סכי לריווחא דמלחא . דמגלגדי חירון סחויס יס לתרן חירון מרווח פסוס דכוי ענין נעחק כמו שכחבו בפירושן על הפסוק ומרע דקן כוא דל"ח חקטי ליה על סרב ב"י דתכב סו' ז' כבוד חושן סמשע דעת הרמב"ם ו'ל אוסב וסוגא דוקא לכחלה לא ידון אכל בדיעבד דיו דין ולי איחא כדבריו מה קשם ליה בפי' המסנס למח לא חוקמי הגמרא לאתויי אוסב וסוגא וסאלי קושא משוס דבגמ' רסס לאתויי דאפילו בדיעבד פסולין וויסיס בצפין אלא דולי לריווחא דמלחא חירין הרמב"ם סכי אס לא כדעת סעור ססבר אפי' בדיעבד דיוקן ועוד רונת כדעת סעור אפלין בדיעבד דיוקן בטלן . וס' סכי ל' למסרי"ק ו'ל אשבי סחתי וכו' דאפי' לכחלה סן כשרין דלמא בדיעבד סן כשרין ולא לכחלה לפי סברתו דיומר סן כשרין מתוסב וסוגא . ועתה לא חירין וקסאס אחתי מוקמיס באבי חתן וכלה דלס לאתויי מה אפילוי בדיעבד פסולין כמו סכחנתי לעיל . ועוד להעיד על שלח רסס סוסק סחולוק כזה על הרמב"ם דאלו רסס לא סיס מדקוקן כדברי הרמב"ם דקדוקן זה ידון כדברי ה חולק . ואנחו רסס ראינו סגלון כ' סדיס דלסור לרון כמו סקחבו כסכסוח מדכי כסירוי כית יוסף סימן ז' עכ"ל ססאלה :

תשובה מה שפלאח על מסרי"ק ססביס ראיס מדברי הרמב"ם בפי' המסנס כרלניא ואמתת שאין זה ראיס דיכול לסיית ססרמב"ם סמך על חירויי סחוספ' ולריווחא דמלחא חירין מה סחירין . אסו' ענין זה לא נרסס כניני כלל למר ססרמב"ם סמך על חירויי סחוספוס שלפי סררסל לא רסס הרמב"ם מדברי סחוס' מעולס ככל מה ספירוסו מכל פיורס בגמרא כנרסס מכל דברי הרמב"ם תמיד ולפ"ד סגס פיורסו סל רס"י לא רסס מעולס כנרסס תמיד ססוי לו נרססו סוונת כנרסס שלח כניוסת רס"י וסוס' . ומה סרלס כ"ח לסיורי דברין מדברי ב"י דתכב סלפי סברת סרמב"ם אוסב ועולו בדיעבד דייסיס דין אלא לכחלה לא ידונו וס"י יקסס סגלן מנח סקכב סרמב"ם בפי' המסנס סלפי דברי סב"י לא סיס ריך הרמב"ם לחיריונו כלל כדלפיל דאין ו סחירס לרברי מסרי"ק כלל סגלנו סכי לא נרסס לי דברי סב"י כלל . (מסיס על סב"י נסס סכמ סלי סכח סרמב"ם אוסב וסוגא דיפנד דייסיס דין) דאך יעלו על דעתו דלסרמב"ם אפי' כבוסב וסוגא אנחו דסיינו שלח דבר עמו ג' ימיס מחורן איכב וסוסב ססוא סוסכיו ורישו לא יפסל כי אס לכחתיס לרבנן דסא מקרל קא ילפי' ליה דליחא ססס כנמסכס סנסדרין פרק זה בורר דף כ"ח ס"ר ססוא לא אויב לו יעידנו ולא מבקס רעחו ויינונו כי חו' ופרין רבנן ססוא לא אויב לו ולא מבקס רעחו מה דרשו כיה חו' לרין חירין כדתיניא וכו' . וכיון דמוקמי רבנן סאי קרל לרין מסחמח פסלי רבנן אוסב וסוגא לרין כמו ספסולין להעיד לרי' יסודס . דאין משמע כלל כנמרא סיסס סאי קרל אסמכחא בעלמא . וסג' ססרמב"ם ססס אס דברי פל"ג מה סנסדרין וססס לרון ולי מוסר אוסב כ' אפי' שאינו סוסכיו ורישו ולא לסוננו אפי' שאינו אויב לו ולא מבקס רעחו סו' אסר מזה דקדק סב"י ססרמב"ם אינו מתקן בין אוסב ללוסב וכן סוגא לסוננו אלא כיון בדיעבד דייסיס דין אינו מוכרח כלל (כיון דניי סרמב"ם פ"כ סמלנו סנסדרין) די"ל דס"ל הרמב"ם אסור לרון למי ססוא אוסב סו' וסיונו ולי מיימר דפרק כתרל דכחוסב דלמר רבנן לא לרין אינן לא למאן דרסוס ליה ולא למאן דסכי ליה וכו' . אפי' שאינו אויב לו וכו' ר"ל א"ל מצניע באויב וסוגא גמור דכוי ספירוס דלסור וסוגא לא נלמרי אפי' בדיעבד דין דיוקן דיפי ליה מקרל דוסור לא . אלא אפי' אינו אוסב וסוגא גמור אפי' אסור לריווח לכחתיס . אויב ולא מבקס רעחו . ודוגמת זה

מאינו בחוס' סס . וז"ל לא למאן דרסוס ליה וכו' לאו כבוסב וסוגא דאיירי כיה ר' יסודס . ורבנן כני עדות איירי לגבוי דיון אפי' רבנן מרוו דפסול כדמסיק מקרל פרק זה בורר דל"כ ס"ל דליחי סכס קרל דססס אלא ססס כבוסב כנון ספספין וסוגא קלל דבר עמו ג' ימיס אכל סכס כבוסב כי סך דפסח גרפס ארישא וכו' דאינו אלא חומרל בעלמא ססוי מחסיין על עמון כו' סטוסה מכלל דכינוו דכבוסב וסוגא גמור לא נרסס לן חלוק בין לכחתיס לדיעבד אלא אפילו בדיעבד אין דיונו רין . כיון דמקרל ילפיין אס וכן משמע מדברי מסרי"ק דרסס דלמריין חרל אפי' וכו' וחרל לכדתיא אפי' בן יסודס אומר וסוא לא אויב לו וגו' מכלן אסרס ל' ס"ח טשונאין זס אס זס שאין יוספין דיון כחלד ככב סרי"ן וז"ל מוקין בגמרא לרית לסו למעמד סכי . אכל סכי שרע אין דייסיס בעל סגלן כמך ומדכב סרי"ן אפי' ס"ח טשונאין זס אס זס דסיכי שרנו דייסיס דין ולא ככב סכי אלוסב וסוגא ס"מ דכבוסב וסוגא ס"ל דלפילו סכי שונאסי זס אס זס אס דייסיס דין) ור"ת דיון דב' ס"ח נמי מקרל ילפיין ליה כמו שונא מאי קנא דכשונא אפילו בדיעבד אין דייסיס דין ובשני ס"ח טשונאין זס אס זס אס דנו דייסיס דין . ו"ל דעיקר קרל דסוא לא אויב לו לא איירי אלא בדיון שאינו אויב ולא מבקס רעחו עמו ג' ימיס דין לא בדיעבד שונאסי זס אס זס אלא דמיומורל דרשין מן סא אכל אינו עייק דרשוך סל קרל וכן חס דנו סב"י ס"ח אין דייסיס בעל אכל כבוסב וסוגא דעיקר קרל קא אחי על זה אפילו בדיעבד אין דייסיס דין . ומה ססביא סב"י ראיסי מהס"ס אסרי' ריש סנסדרין דתכב כשם א"ל אוסב וסוגא מפסלי לכחלה ולא בדיעבד כדמח ס' מיינית סחירוס סב"י ס"ח סגל ססוי איכב סנדוקיקת דפסח' בדיון ג' יסשבו לרון וסילקן סאמר אס עמון קודס פיורס סין דיון טוסס וכו' . וסיסי כבוסב וסוגא ולא מר כר בר אפי' סחי' עלס . וגס אפסר למר דללו כבוסב וסוגא גמור שלח דבר עמו טשס ימיס מחורן איכב איירי אלא כנינו טשונא כ"כ דלא מייפסל אלא לכחלה כיון אוסב וסוגא דפרק כתרל דכחוסב דלמר לא לידון וקסאס לא למאן דרסוס ליה וכו' . כמו סכמ הרמב"ם דלפיל וכן סרל"ס וסעור . וסג' דנקט ססס אוסב וסוגא דר"ג מניח סב"י כשם מסרי"ק לטון סמרדכי וז"ל וכבד עול סס כלל מעסיס סנסריס פ' סני דייני גזירות דפסולי לרון כמו אוסב וסוגא וסגל דכריס סנסריס סס אינו אלא מדח ססירות וכו' . סכי דלוחו אוסב וסוגא דפרק סמרדכי אינו מחלק בין אוסב ללוסב וכסולכו ס"ל דאינו אלא מדח ססירות ולכן ככב אוסב וסוגא ססס ססרי כמרדכי סנסדרין משמע מדבריו כסדיא רס"ל דלוחו וסוגא פסולין אפי' בדיעבד אס דנו אין דייסיס דין דסס כף רל"א אחר סכמ דין אוסב וסוגא ספסולין לרון ובסריס להעיד ככב וז"ל וכו' אלו ספסולין אס דנו דיון סיון בעל וסס סעידו דסותן כעלס עכ"ל נמאל כללן אס דכריס סמרדכי ס"ל עדין זס לא יחלק בי אס לב' חלוקות ואין כו חלוקת ססיית סא' ססונא גמור שלח דבר עמו קלסס ימיס כניכס ססוא פסול לגמרי אפי' סכי דין דייני בעל . כיון דילפיין ליה מקרל וסוא לא אויב וגו' . סב"י שאינו אוסב וסוגא כ"כ דוגמת סני עובדי דכחוסב דאין ככב כ"ל מדח ססירות :

האמנה דמדברי סעור ס"ח משמע דג' חלוקות הן סגרי ככב סו' ז' וז"ל אין סריון יסל לרון לא אס אוסב ולא אס שונא . ואיחו שונא שאין יסל לרון כל שלח דבר עמו שלסס ימיס מחורן איכב וסוסב ססוא חכירו ורישו וכו' ובאלו אין דייסיס דין כמו סאר פסולין . וסס אינו אוסב או שונא כ"כ אין לריווח לכחתיס דלמר רבנן לא לידון איניס לא למאן דרסוס ליה וכו' אכל אס דנו דייסיס דין . ובסיון סו' ככב מחר לריך סריון ליכר קלל ליקא שומר וכו' אפי' שומר דכריס כססיס עובדל דלמירמר וכו' משמע כדריס מסיטוח דסי עובדי דפרק כתרל ססויב כס' סו' אין ככלל מה סכמב כסיון ז' וסס אינו אוסב וסוגא כ"כ אין לריווח לכחתיס סו' מדפלגיכוו סמרדכי אלא סכי עובדי חלוקת אחרת סן ואין אלא מרת ססירות כמו סכמב סחוס' אלא סמרדכי סחוספוס ססכתי לעיל משמע דסא דלמר רבנן לא לידון איניס לא למאן דרסוס ליה סו' היינו כנון סני עובדי דמייני כסמך בייט סכי ואין כ"ל מדח ססירות . ואין ככב כ"ל ב' חלוקות כמו סמבורל מלסונס סכחנתי

תשובה הנה נחננו רחמי אפי הוה' בלורוה' עמר חופסי יעוה' יעוה' על מדין מפתח מנהיגו המדינות י"ו לפי דניא דקדוה' ה"ל. ועל בהסכמתו עמון כון חפס קדוה' כל ממה עמנים וינוקס חרד דלמרי' בקדוה' פ' האומר אמר רב ממן אמר שמואל המקדש בעד חמד אין מושגין לקדוה' ואפי' שיהס מודים וס"ל איחא הכס בחר הכי משמיה דרב וטעמא לוי משום גזירות הכבוד וכו' חפס קדוה' חפס בלל דעבי דילפי' לוי דבר דבר מממן דמשמע עס מפרטי' איחא דעבי מימיה מר' יודס שיהס מודים מו'. וכו' פסק כ"ר' והרמב"ם והרא"ש וסבור וכל הפוסקים אך סהסמ' וסמדר' בשס ח"מ' כתבו שמושגין לקדוה' להלויכס בג ועטמו מוקד לויחא הכס כדוף הסוגיא מר' אוי עלס רב כהנא אמר אין מושגין לקדוה' רב פפא אמר מושגין לקדוה'. וכבר כתב ע"ז מהר"ק שורס ק"ל. וז"ל ואף על גב שכתב סהסמ"ג וכן המדרשי בשס רל"ס דים להמיר מ"מ חזקן דסב"ק הוה בחראי עפי ומחמיר עובא פסק דלון מושגין לקדוה' ואפי' שיהס מודים עכ"ל. הוה קצן דמוכס המפוסקים בחראי דלון מושגין לקדוה' בעד חמד אפי' שיהס מודים וכו"ל ב"ד:

ואם יעוה' הטעם בלל בעל המומח דקדוה' דהוה בחראי עפי מהסמ"ק משמע מדברי ר"ל ר"ב. דנוטה להמיר בהמקדש בעד חמד חף חסמא אמר לו בלל בעל מ"ס בעלמו פסק עס אפי' היכי דלויכס סודי אחימיה דמקמי' לוי להאי סודא אלל דהלכס לבד מכהתחו לא מהימן לכ"ע. והביא רל"ס מהא דלחיא פרק האומר דלחיא עס חסמא רב מבייחל דרשים כנלו ממדינה סיס. ואשס עמון וחבילס עמון ר' אומר ר' אשתי וזה עבדי וכו' ואלו אומרת אלו שני עבדי וחבילס שלי לריכס שני גיטין וכו' סיכי דמי אי דלחית לוי סודי וכו' אלל לכו בעד חמד. ופי' רש"י וס"מ אפי' איכס מורס לריכס בג. ומקמי' וחבילס עד חמד גבי כהתפס מי מהימן כ' עד חמד דבהתפס דלויכס חר סודי דמכתס ל' ואפי' במכתפס לוי איכס לוי. ומאן דלחית דלון החמד בל אלל לטבוטס והכא קטובס לא שייכא ע"כ וכ"כ הרשב"ז בחטובס הביא סבי' דהתס ח"ס ס' מ"ב דלפי' לרברי סמ"ג שמושגין לע"ל לעדות נשים לא חייב כלל (פי' כשאין כאן כ"ל ביה מים) ואפילו בעד ח' לא התס המושג אלל כשקניטס מודים חבל חס ית כהתפס בייחס לא כמו שכתב הרשב"א וכו'. וז"ל ב"ד דהסבולס ואחותה כהמיו סבד אין כאן בית מיוחד לכ"ע:

והמיעים כ"ל עוף לפי דברי בער אין כאן מקום וגררה דקדוה' כלל שסרי הוה העיד בעלמו שמוחס הכטוהס לא נעשים שלח כלל על הקדוה' ולא סיה בללוה' כלל לקדס לחותה הכתוהס על דעה החסן רק לחמיר להחן שחוא יאמר כרי אח מקודשה לי וכרי החסן שחק כס ולא הוליה דבר מפיו. וז"ל אפי' לפי סברת האשכנזי' שכתב פרק האיש מקדש דאפילו לא מינה להקלח בחריה אלל גבולס דעמו שחוא חפן ואמר לטרה לו והלך השרקן דקדס לו בלל מינוי קליחוס סחור מקודשה לו. אפי' אין עיני ל"ד דהתס הוי טעמא משום לכיון דגילס דעמו שחקן כס וחסות טוה לו וחקין אלדס שלא בפניו. דמסתמא נחא ליה וכו' כללו עשאו שלח דלויכס סוי מטעם שליחוס כחבורס עס בחריה מדברי הרא"ש. רב ב"ד שאלוחס לא הוליה מפיה שחכס מקודסה פלוגי החתן רק לחמיר להחן שחוא יאמר כרי אח וכו' וכרי הוה לא רלס להוליה דבר מפיו רק שחק גס גילה דעמו כה שלא סיה נחא לוי כוס כלל. ואס כן פטוט הוה עוףין כלון חתפס דקדוה' כלל וכו"ל לסברי' עמר הפוסקים מר"ס דליר עדי' מלמי פליחות אפי' כשקניטס השלח והמחלח מודים דבר. ואף לפי לטון סעד שבעיד בנים דין על אפי' הכלל פלוחתה הכטוהס לקחס הטבעת מוד החתן ומתה אוחו כחכבס הכלל והלמיר סחמח כרי אח מקודשה לי אין כאן בית מיוחד על קדוה' אפי' סיה סיהס שלח גמור ועטמס הכל כפי שני עדים משום דלון דכסלית לא הוליה מפיו דהסח מקודסה לפטוי אפי' שלוח נחטין בלל דברים שבלג אינן דברים כדפסקין פ' ב' דקדוה' דף ל'. ועוד רל"ס מהא דכתב הרא"ש והמדרשי ריש פרק האומר בקדוה' דלס עטס סליתו וכסתי' לו למחר כרי אח מקודשה לפטוי חמר ל' אין כאן בית מיוחד דמקדס טעמס בלל הוי קדוה' ומבוחר עס במדרשי דר"ל דלא הוי קדוה' כלל דליכס מקודשה לא לטלית ולא למשקל דהא כתב חז"ל. ושאלתה אס לריכס גע מן הטלית חס לכו דלון לריכס גע מן הטלית. דק"ל הקדס טעמוס ח'ט

לעיל וכמו שכתבנו בדברי מהר"ק ואם כן לפי דרך זה יפה כיון מהר"ק שהוכיח מדברי הרמב"ם שפי' בפי' המשגס פרק בל סימן דלכ"י לא מוקי בגמרא מהימין דקמי' כל כשער לרון כער להעיד ויש שכתב להעיד ואינו כער לרון דלחא לחאווי סומא ומי ר"מ הוה וכו'. ולא מוקי לס דלחית לחאווי חוכס וקונא דכער להעיד ופסול לרון לרברי קמניס דרבי יסורא משום דהוה ענין נעחק במהרה שטוב שהוה חוכס וכו'. ואס חלף דלחי חסן וכלס פסול לרון חלף' ששערין להעיד חקסס לוי לוקמח בלחי חסן וזכי כלס דהתס לא עיין להחן משום דלוי ענין נעחק חלף ודלי להרמב"ם דלחי חסן וכלס אינן פסולין לרון דהשחא ליכא לאקשוי דלחמא משום הכי לא טוקי ליה בלחי חסן וכלס משום דלחי חסן וכלס פסולין כ"ל כהתחלס דלא כב' ברברי דמהר"ק וכל ס"ל חלוקס וז על כן מוכיח מוס מהר"ק דלחי חסן וזכי כלס אינן פסולין כלל מדינה ואין לדמוהן לזכוב גמור כלל. ולי איכא לדמוהן להכוב עובדי דפי' בחרת איכא לדמוהן דלחי כ' חס' ומומחל בשלחא ומדח סליוות. ולכך ליכא לוקמחא מהימין ככ"ל דמהימין פסולין מדינה אפי' וע"כ סמכרו לו סר"מ מהר"ק שפטו דלחי חסן וזכי כלס כשרין לרון מן סדין ואין לסלק לרון זס חס' כ"ל ממדח חסיוות ובמקום שחוממח ז' חס' לירי קולח אין לסלק עלמו מן סדין כחבורס עס בדברי :

כר הדברים הללו לא כתבתי אלא לבסרת מהר"ק לפי שיטה הרמב"ם חבל לקוטעא דדינא ר"ל דהסבדח נוחתה דיע' לרמוח אפי חסן וזכי כלל לזכוב גמור דלון לך קוטעניס ורשים יוחר מסס. ע"כ מחלח שלפי שיטת הסופוטס שחירו' קטוית הרמב"ם בפי' בל סימן דף ל' כפיס חרסיס טעמים מהייכביס חל דלא מוקי בגמרא דמהי' חמי לחאווי חוכס וטוהא לפי חוקן חיוניס מחרון גס כן שפיר דלא חס' ל' להגמרח לוקמח מהימין בלחי חסן וזכי כלס. ואס כן אין לזכוב טעמס כלל דלחי חסן וזכי כ"ל יוכי כשרים. וגס כהתס מרדכי דסנסדקסן כחוב בשס בעל העיטור בשס גחאון דלחי חסן וזכי כלס כשרים להעיד ואין כשרים לרון אפילו הוה דיון קצוע יכול בעל דינו לומר אינו מקובל לי כע"ל. על כן דמיח נוקס להכריע שאס בעל דינו אומר שאינו מקובל לו. אינו יכול לרונה בעל כרחו וזלס דנו בעל כרחו אין דינו דין. חס לא מלרונא העוב. כפריט כדורות הללו שרבו הכחי דייס מקולקלים. ובקל יבוא לירי נעייס ד' וממלא מדת סדין לקח ויוולו משפט עשוקל ח"ו. על כן לרוי שאין להקל כל כך וסלענ' כחכחי. נחס הלערי והעורר מחיר כן מהר"ק גדלים זכסי חסן המקדש הרמ"ז כ"ל זכסי :

שאלה סדר מטעם בלל לילויי בשנת סג' בעובדל חמד בחרו מגדול ארץ שחודך לישל בת חמד מפריכסי המדינה ומעשיוהי ובסנת חוהס סכס שנהייחס עלה בלל אוחו עשור לבעל סליווכיס ולא נעשו הכטוה' לזמן שסיה מוגבל בייחס וכרלות כמחר ואוכו כן ששמיע כסוד נבד מחותח' שיש חלף עיני' על קדוה' על הכטוה' ונגס כדור' כהתס בנותב פלח' חסמ' כרי' ויחון העשיות הוה שבעיד בחרו חמד. חוף שפעס חמס סיה אוחו כהחר כן טוויס סחמן בנית הקלן' שסיה מיועד לסיות חמיו כמחפס ועממה וכולס בעת שסיה רויכס לפרחן לכוסיס עמדה חחוח סכלל הכטוהס והוליה כחמן וכלס לביחס שסיה כחוחו חר' לטעוה עול יחד. וכסיוחס עס יושביס סחמן וכלס יחד כמחמיו קמחס כחכוב עמדה לחותה החכרה ולקחס טעבס חמד מחכבסו על החסן ותקעס כחכבסו על הכלל וכריחוס קולסו וחמרה. חחס פלויי סחמן חמד כרי אח מקודשה לי וסחמן שחק ותקן. וכסודעס ללחי סכלל שאפי' סחמן גכס חוה עדיוח סהחל כ' הוה חלחס הוה כחכבס כרי' אח מקודשה לי שבעירו כרי שחחור ויעיד לפיחס. אח שבעיד ככר ב"ד על אפי חסן וחר סעד חוה ספרות הכוכר גס לפריכס. חלל כשחטות ק"מ חמד סדיינו חוף שלקחס חחוח סכלל סטבעת מחכבסו על החסן ונתחס חוהו כחכבס סכלל חוף וחמרה הוה כחכבס כרי' אח מקודשה לי וחו לא. כשבעיד סעד כן לפי סב"ד הוה ג"כ עס כחוחו מעמד כחכבסו סכלל ס"ל וגס לחותה הכטוהס ס"ל והכחי' סעד כפי' וחמרו לו שחק חמרי' חוף מעולס חל' הוה סדרי חוס שחמה מעיד לו חל ולא כיוחל כוה. ולא נעפס חוס כדכר חוס מעולס. שאלו חחוח סב"ד חס הוה עור עס חוס חל' ונחלו שרחה גס חוה סטעפס כחוחו וספי' סעד ס"ל וחמר קלח סיה עס אז כ"ל חוה עס חמון וכלס' לחוחוס ח"ס. זכו מוכן העדיות שחלו לריכין לעניינות :

אילו הקדש. ועוד תניא במסכת תרומות פ"ג ומייתי לה בפ' תמיד
 נחטט הנוטין לומר תרומה ואחר מעשר. מעשה ואחר תרומה עולה
 ואחר שלמים שלמים ואחר עולה לא אחר כלום וברי הן מולין
 גמורים ומימין לומר שכן היה ברעמו להוליא בפיו ונעשה וכו' ע"ש.
 כרי שמתנה זה להחבין לומר תרומה ואחר מעשר וכו' רבוי מולין
 גמורים. ו"ז הוי ק"ל אחתה פהיה גמורה ואין עליה שום חשש
 קדושין. ואלו על גב שלשיל מזה חזן כחז המדרי. שם בשם מהר"ר
 ידידיה דהולריכה גם היינו מהשליל משום דכיון דהוליא מפיו ואחר
 לי לא מהמינין ליה לומר שטעם כמבואר שם אלל מן המשלח פשיטא
 שאין לריכה גט. וכן משמע בדריא שם כסוים דבריו בלוחה השוכה
 שכתב על כן יש שלילת לגרסה. ומימין ל' חדשים ואחר כן יקדשה
 הוא או אחר וכו' ולא סוכר כלל שגירסאה המשלח כי דבר פשוט
 הוא שאין לו דם שום גרסה וקדושין כיון שהוליא השליל מפיו ואחר
 לי ולא היחה שם השלילה אלא אם לריכה גט מן השליל. ובה
 המחמר מהר"ר ידידיה להלריכה גט מהשליל. ומסר'ס פסק דאפי'
 המשליל ליהי' לריכה גט. והף על גב דשם בחשוכה
 מסר'ס שבידי המדרי איירי שמקורם היו מדברים מעסק קדושין
 של המשלח כו' ויפי דריס פ"ק קדושין דלס היה מדבר עמה על
 מסקי קדושים ונמן לו סחה ולא פירש דיו וכן פסקו הרי"ף והרמב"ם
 והר"א'ס וסבור ס' כ"ז לרי"ך לומר דכאמור השליל הוליא מפיו
 הרי אה מקדשה לי גרע עפי מנתנו לה בחשיקה וכדמשמע שם
 בגמרא וזמן שפסק האשכ"ז באמר לה הריני אישך הריני בעלך הריני
 ארוסך אפילו היה מדבר עמה בעסק קדושים דהני לשיני גריעי
 מתמן כל שפיקס:

תשובה קטיוא זו לא על דברי העור לכד יאלה כי אם על כלל
 כל הפוסקים בלן לכד הרי"ף וסיעתו יאלה וסנה
 הרא"ש והסמ"ג ל"ח במלוה קמ"ט והרמב"ם פ"ב מה' שיענה.
 וספרו התרומות ויחד כל הפוסקים שכלם גמרו אומר ופסקו. בלוחו
 ואלו בנו דוהב דכריס מספיקא ובכסוי חיה ויוף פסקו בלון דרבנן
 דל' יהודה דל"ז כ"א כסוי אחד משום דהלכה כח"ק בכל מקום.
 אלא שטלמח ויורס דרבו דכל הפוסקים היל' ס"ל דח"ק רבנן דר'
 יהודה דלמרי כסוי אחד לכולן גמי ספוקי מספקא להו אי חושטין
 לרעו סהב אי לא. משום דלס חשש פשיטא להו דליון חושטין מני
 לא ר"א ולא רבנן ולא רבי יהודה משום דהא מוסקין לעיל בפני
 אומו ואלו בנו דטלוכו ספוקי מספקא להו ולא מסתברא להו לומר
 דתנא אחרינא דלא הוהר'ב גמ' לעיל. דהא אפי' ח"ק דמנייא לעיל
 דפיקר אומו ואלו בנו ס"ל לרמב"ן' כפפר למחוחיו דכאו ר' יהודה.
 ובאומו ואלו בנו מפשט פשוט' ליה ליהן חושטין אלא שבעלמא
 מספקא ליה. והכריחו זה מטעם דל"כ הא דתיא אלו טובב דכריס
 מני לא רבנן ולא רבי אליעזר ולא רבי יהודה. והכריחו' בחדושי
 כחב גס' ר"ח. דח"ק דחנייא גמי רבי יהודה הוי. ובאומו ואלו
 בנו גמי ספוקי מספקא ליה ואלו דקאמר אלו טובב דכריס היינו
 למלקוח אכל איסורא איכא ישיין משס. וכל זה דחקו לפרס ק
 משום דלא מסתברא להו לאוקומי כהנא אחרינא דלא הוהר'ב בגמרא
 ואם כן על כרחך לנעדר גס כן לומר דח"ק דרבי יהודה נמי
 ספוקי מספקא ליה אי חושטין רבנן דח"ק כי אם כיסוי אחד
 למיה ועוף. וזה דכתבו הפוסקים דכריס אדני' ר' יהודה משום
 דשמח חושטין אלעריך קרא לחלק. ולא כתבו זה אדני' ח"ק כיון
 דליהו גמי ספוקא מספקא ליה היינו משום דר' יהודה מפרש בגמרא
 בדריא דמספקא ל' ויון דהלכה בכל מקום כח"ק. ואלו כן סגיבו
 אה אשר דברו ופסקו כל הפוסקים רבנן דרבי יהודה. דלא מלרי
 כ"א כיסוי אחד לכולן אע"ג דלינהו גמי מספקא להו. ונסתלק
 הקושיא מהפוסקים. הגס שעדין בחקוקה עומדת בנסת' רבנן
 בגמרא דהכל טעמא זחי דכיון דמספקא להו היה לסם להלריך
 ג"כ מספקא כסוי רבן אחד ופי' מ"מ שעדין מוכרת קן ולא יקשה
 על הפוסקים מנא להו לפסוק כן אין קושיא כ"א על דברי רבנן
 בעלמא כקל נחלל עטם לרביסם דברך תיריון ויש לומר לחק' בן
 העיניים. (ועס מ"ס גמי אומו ואלו בנו וכלאיה מהמירוק מספק כו' יאדא
 גבי שטת חיה ויהו בנקוס אדני' אי חושטין להלריך כיסוי. לכל אחד מספק
 כר"י אלא כרבנן דר"י אפי' שם לסי ספוקי מספקא להו). מה לא יקשה
 בעינינו כלל דמ"ש דגבי אומו ואלו בנו מממירין מספק. וכן גבי
 כלאיה כדליחא סהך גמי אומו וכו'. ומ"ס גבי כיסוי דלא מממירין
 להלריך כיסוי לכל אחד כרבי יהודה מספק. דזה איכא לתרך דשאי
 כהס גבי אומו ואלו בנו וגבי כלאיה הוי לא חששה ומשום הכי
 מממירין מספק שלא נבא לעבור על לא חששה בידים וצמעה.
 אכל הכא גבי כיסוי מלוה פשה היא ופסי' כפאל יכסה כלל טב ואל
 חששה הוא ודוגמא זה כתבו החוס' פיק כסוי הדי דף פ"ז ד"ס סיפא
 גמי כיון דלמני רבנן אסור לשמעו וכו'. ולכך מזה אין קושיא כלל.
 אלא שמכיוסו עלמנו יש להקשות משום דהא גבי כיסוי עלמנו אשכחן
 לעיל דמוכסין מספק גבי כו'. דתמן אין שומעין אומו פי' וכו'.
 מוקי לה החס בלבי הבא על החישה והמייבין בביאוי משום דשמח
 חושטין

אילו הקדש. ועוד תניא במסכת תרומות פ"ג ומייתי לה בפ' תמיד
 נחטט הנוטין לומר תרומה ואחר מעשר. מעשה ואחר תרומה עולה
 ואחר שלמים שלמים ואחר עולה לא אחר כלום וברי הן מולין
 גמורים ומימין לומר שכן היה ברעמו להוליא בפיו ונעשה וכו' ע"ש.
 כרי שמתנה זה להחבין לומר תרומה ואחר מעשר וכו' רבוי מולין
 גמורים. ו"ז הוי ק"ל אחתה פהיה גמורה ואין עליה שום חשש
 קדושין. ואלו על גב שלשיל מזה חזן כחז המדרי. שם בשם מהר"ר
 ידידיה דהולריכה גם היינו מהשליל משום דכיון דהוליא מפיו ואחר
 לי לא מהמינין ליה לומר שטעם כמבואר שם אלל מן המשלח פשיטא
 שאין לריכה גט. וכן משמע בדריא שם כסוים דבריו בלוחה השוכה
 שכתב על כן יש שלילת לגרסה. ומימין ל' חדשים ואחר כן יקדשה
 הוא או אחר וכו' ולא סוכר כלל שגירסאה המשלח כי דבר פשוט
 הוא שאין לו דם שום גרסה וקדושין כיון שהוליא השליל מפיו ואחר
 לי ולא היחה שם השלילה אלא אם לריכה גט מן השליל. ובה
 המחמר מהר"ר ידידיה להלריכה גט מהשליל. ומסר'ס פסק דאפי'
 המשליל ליהי' לריכה גט. והף על גב דשם בחשוכה
 מסר'ס שבידי המדרי איירי שמקורם היו מדברים מעסק קדושין
 של המשלח כו' ויפי דריס פ"ק קדושין דלס היה מדבר עמה על
 מסקי קדושים ונמן לו סחה ולא פירש דיו וכן פסקו הרי"ף והרמב"ם
 והר"א'ס וסבור ס' כ"ז לרי"ך לומר דכאמור השליל הוליא מפיו
 הרי אה מקדשה לי גרע עפי מנתנו לה בחשיקה וכדמשמע שם
 בגמרא וזמן שפסק האשכ"ז באמר לה הריני אישך הריני בעלך הריני
 ארוסך אפילו היה מדבר עמה בעסק קדושים דהני לשיני גריעי
 מתמן כל שפיקס:

המעם סג'. כי תאמר שאין זה נכונ עתה במדינות הללו
 במנינו לקדש שום אדם כי אם בעת כניסתה לחופה
 וכ"ש בת קליסם כו מפורסם ופשוט הוא ששפילו אם היה האמת
 כמו שעשד העד היה בכל דרך שחוק ובדיחותא. ולא היה כאן
 שום טוהח קדושין וזי לתם היה לה למהות השואה לעשות זאת
 אכן סודי שלא היה הכל כי אם דרך שחוק ואין כאן בית מיוחד של
 קדושין כלל ודוגמא השוכה שכתב תרומה דתן סימן רי"ב וחי
 משום דק"ל דחושטין לקלא דקורס בשואין סלח דבר פשוט הוא דזה
 לא מקרי קול כדליחא כסוף גיטין אמר רב אשי כל קלא דלא אחחון
 צבית דין לאו קלא הוא. ומבואר שם בכל הפוסקים. ועוד דזה
 מקרי קול וסובר עמו. דהא דברי אומו העד בעלמנו שעשד על עסק
 קדושין סללו אין כהן משום כמבואר למעלה. ולא מקרי קול אלא
 שיתארו פלוני מסיב משם מפלוני. ופלוני מפלוני ופלוני והלכו למדינת
 סיס שהעדים שאתרו עליהם שיעידו אינן כאן ויש לחוש אם יאמר
 כאן סיו אומרים שראו שנתקדשה. אכל כהן העד העיד לפניו ואין
 ממש דבריו אין לחוש כלל וכמו שכתב המדרי כסוף אומו השוכה
 פרק האומר ודומם לה בחטובה הרבנ"ן סימן קל"ה ע"ש וע"פ
 הדברי סלס גזרו ותאמרו להוליא כרוז דכריס בעת האספק קיבוץ
 כדבית י"ו שכתב על פרק גרוד"ן שאין שום שייכות וגרסה של
 קדושין על הכחולס סוכרת ולא יזכר ולא יפקד לעולם. גלם
 סרוד מאיר בן מהר"ר דגליס וא"ס חתן המלך הגאון מהררי"ן
 כ"ז ונל"ה:

שאלה סה יפס פרי תואר קרא ה' לשמן פלגל תריפתא.
 שכל הך בהשעלמות הקנייני. ולב עמוק ורחב
 במפלגה ושליוות הסבויי התמודי הרוחני ומחוחי הרי' זנוויל י"ז
 וכאל"ס. מפני חספיות הפנאי לא אורל להלריך אך אשיב בקריה על
 דבר שחלקן וקושטיין שפסקו לשלל כסוגיא בפרקי ביוס' וכו'
 כפלטוגח דרבי יהודה ורבנן דתמן במחיתתן שחט מאה חיות וכו'
 חיה ועוף במקום אחד כיסוי אחד לכולן ר' יהודה אומר שחט חיה
 יכסיה ואחר כך יחטוי אה סוף. ומפרש שם בבביתא טעמא
 דרבי יהודה מתיבוי חיה או עוף וכו'. ורבנן אז מנעי ליה לחלק.
 ורבי יהודה לחלק מדמו נפקא און טובא משמע דכחיב כי
 שש כל בשר וכו'. ותמלית ותוכן קושייתך הוא דכריס פ' אומו
 ואלו בנו מבואר מתוך הסוגיא דמ"ד חושטין לרעו סהב לא בני קרא
 לחלק. ומ"ד אין חושטין מנעי ליה לחלק. ומלן דמספקא ליה אי
 חושטין אלעריך ליה קרא לחלק מספק מבואר שם בחטופות דף
 פ"ט ור' יהודה מסיק גמי חסם דספוקי מספקא ליה אי חושטין.
 ואלו דקאמר הכא כסוגיא זו ור' יהודה לחלק מדמו נפקא כתבו
 הגאוספות הכא דעינו משום דשמח אלאעריך קרא לחלק.

מדרים

שאלה מהו

לובין

כו

תשעין לרע האב למד' ולני אפי' מקלח לני. והא כן ה"ל וימא
האל ונלמדך כסוי לכל א' וז' משום דאח' חייב להשום דמחמירין
משקל אפי' נמלטה טעם. וזה דמשמע דבאוס' הוכריז דיש להקל
בבז ואל תשעס סיניו במקום דליכא למיגזר דלא מקיים הטעם אחי
לידי איסור לאו כדאמר' הסם נשמיטת חש' אי מכסה ליה אחי
לאכלו משמיטתו אבל במקום שאין בזה הסכסד נבא' דמחמירין לא
מקילין משקל וכמו שכתבו החוספוט' דהמקשה דפריך שם מ"ס
סופא נתי וז' . ס"ל דפריך בטעם דלפניו רבנן שמיטת חש' מביטו
אי משום דרוב מעשיהם הם מקולקלים. אלא כדי שלא נחמיר
למריך כיוסאי אמר גזירה דלמלא אחו למיכל משמיטתו. אלא מ"מ
אחיל ויבאנו דרבנן נתי ספיקו ומספקא לכו ואפי' לא מחמיר
למריך כיוסאי לכל אחד משקל. (פסם מ"ס דני כוי מחמירין משקל
למריך כיוסאי וני טעם ויהי וני וז' לא מחמירין למריך כיוסאי לכל א') .

למדנו דאין חייב בכיסוי עד שיתפוס שמיסם דדמו סוכא משמע דוקא
דו"ו לישאל דרבינו הוי לרבנן לכך לאמריך למכחז לו עוף לחלק
והשאל דכתיב לו ע"כ וז' דדמו מוקמינן ליה לכל דמו דרס אמתו
ושאל הסבין. וליכא להקשות לא נכחוב לא ה"א ולא וז' . ואפי' ג'
דהחוספוט שם דמו פירושו אז של ר"ח וכתבו וקשה לפירושו דאל
לפיל קאמר רבי יסודס דדמו לחלק וז' . מכל מקום אדרבה מה
נכחיים לרבניו דהא ע"כ כוונה החוס' נקישו' זו למר דהא
ד. ואמר רבי יסודס לעיל לחלק מדמו נפקא סיניו מייסורא דו"ו
אז כן ע"כ לריך למר דכשהיטו לו לרבנן לפיל הכי השיט לו
דיתורא דו"ו לא משמע לישאל דמשמע דסיניו לחלק אלא לישאל
דשיטו לו דהו"ו אינו מיוסורא כלל דקבא לא נכחוב סיניו מסתורא דפלוני
והשאל דכתיב לו אחי וז' לכל דמו ולא דמו החוספוט פירושו של
ר"ח אלא בסבנה רבי יסודס ולא בסבנה רבנן. ואין אז דוקא למר
דאפי' אי חוששן איכא דובחא דלא לריך קרא לחלק. ואיכא דובחא
לריך דהא כס"ג נמי אישכח דקאמר פרק הסואל דף ל"ב גבי
שטרס ומתא אחי' תימר רבי ישיבוי דמלחין קרא לחלק סבא לא
לריך קרא וז' . ואפי' ס"ס נמי דליכא למימר נמי אישכח דאפי'
למיר' ח"ל קרא איכא דובחא לריך כמו הכא וא"כ טבל למר דס"ל
אפי' אח"ל חוששין עכ"פ אח"ל קרא דלא עוף לחלק ולא לבדר'
יסודס. ואין כאן שום ספק כלל להלכה כיוסאי לכל אחד ואחד.
(פסם פל החוספוט עסקא בכיסוי דמיה ופוך כרבנן דר"י מ"כ גבי דס גבינו
ושאל סבין) :

א"כ על כרחק ל"ל דס"ל לרבנן דלא רמי לכיסוי דכוי משום דהתם
אי דינא הוי דחוששין לרע האב כאלא מכסין ליה כלל מבטלינן
לגבי' מלות כיוסאי לגמרי אבל הכא בכסוי חיה ועוף א"ל דחוששין
וקרא אחא לבדרי יסודס למריך כיוסאי לכל אחד אפי' איכא התי'
לדיס להקל. חדא דאין כאן כי אח מלטה עשה ושב ואל תשעס
סוא. ועוד דהשאל נמי כשהיט טעם ב"א כיוסאי אחד מכל מקום
מקיים טעם דמלטה כיוסאי ואינו עוקרס למריך. לכך מסתברא לכו
לרבנן למימר שלא להחמיר ולמסרית למריך כיוסאי לכל אחד ואחד
ולא סה הוכחו לעיל דמקום דליכא פסידא נבא' דמחמירין לא
מקילין משקל א"כ ה"ל נחמיר דמאי נפסיד בזה אס נחמיר למריך
כיוסאי לכל אחד י"ל דנבא' דהנבין יסורן הכל דהא דמשמע שם
דלא לאו טעמא דגזירה דלמלא אחי לאכלו משמיטתו כוס מחמירין
למריך כיוסאי למשמע חש' איניו משום דהתם כאלו מכסין ליה
כלל מחבטל מלטה כיוסאי בשמיטת זו לגמרי מט"כ בל"ד כדכתיבנא .
ועוד דב"ד איכא נמי הסכסד קתא דלא בלא למריך כיוסאי לכל אחד
לאמיר' לכסוח דס כרלשון ולבריך על הכסוי ואחר כך לבחוט טעמי
בלא ברסס כחנולר דבדרי הפוסקים ומנאל' כרלשון הרלשון מפסיק
בין שמיטה לשמיטה. וספשיטס הכנייה משכסו' בין כסוי לכסוי ואפי'
על גב דהסכסח ספוסקים כוא דלא הוי שמיטת וסכיוו הפסס.
ובדלמירין כנמרא מורס רבי יסודס לפינן היינו היכי דמוכרח לנשות
כן כמו ל' יסודס דלירידיה בלא שום ספק אחי קרא למריך כיוסאי
לכל אחד משום דאפי' אי אין חוששין לחלק מלטה נפקא כן אי
אליבא דכ"ע היכי דאח בין שמיטה לשמיטה אבל לנשות כן להחלה
מקום דליכא להפיקו עובא כמו לרבנן בכיסוי דמיה וטוף לא
מסתברא כלל לכו לנשות כן לכך מסתברא לכו לרבנן שלא להחמיר
כיוסאי לכל א' ועדין טפי לנשות כיוסאי א"ל לטבן. (יבוס אחד על רבנן
דלא מחמירין בכיסוי דמיה חיה וטוף וז' וז' נ' אינחלו ג"כ דברי רבנן
שאלנו דמו סוכא משמע וני יתנאל ג"כ פירוס החוס' שם) :

א"כ על כרחק ל"ל דס"ל לרבנן דלא רמי לכיסוי דכוי משום דהתם
אי דינא הוי דחוששין לרע האב כאלא מכסין ליה כלל מבטלינן
לגבי' מלות כיוסאי לגמרי אבל הכא בכסוי חיה ועוף א"ל דחוששין
וקרא אחא לבדרי יסודס למריך כיוסאי לכל אחד אפי' איכא התי'
לדיס להקל. חדא דאין כאן כי אח מלטה עשה ושב ואל תשעס
סוא. ועוד דהשאל נמי כשהיט טעם ב"א כיוסאי אחד מכל מקום
מקיים טעם דמלטה כיוסאי ואינו עוקרס למריך. לכך מסתברא לכו
לרבנן למימר שלא להחמיר ולמסרית למריך כיוסאי לכל אחד ואחד
ולא סה הוכחו לעיל דמקום דליכא פסידא נבא' דמחמירין לא
מקילין משקל א"כ ה"ל נחמיר דמאי נפסיד בזה אס נחמיר למריך
כיוסאי לכל אחד י"ל דנבא' דהנבין יסורן הכל דהא דמשמע שם
דלא לאו טעמא דגזירה דלמלא אחי לאכלו משמיטתו כוס מחמירין
למריך כיוסאי למשמע חש' איניו משום דהתם כאלו מכסין ליה
כלל מחבטל מלטה כיוסאי בשמיטת זו לגמרי מט"כ בל"ד כדכתיבנא .
ועוד דב"ד איכא נמי הסכסד קתא דלא בלא למריך כיוסאי לכל אחד
לאמיר' לכסוח דס כרלשון ולבריך על הכסוי ואחר כך לבחוט טעמי
בלא ברסס כחנולר דבדרי הפוסקים ומנאל' כרלשון הרלשון מפסיק
בין שמיטה לשמיטה. וספשיטס הכנייה משכסו' בין כסוי לכסוי ואפי'
על גב דהסכסח ספוסקים כוא דלא הוי שמיטת וסכיוו הפסס.
ובדלמירין כנמרא מורס רבי יסודס לפינן היינו היכי דמוכרח לנשות
כן כמו ל' יסודס דלירידיה בלא שום ספק אחי קרא למריך כיוסאי
לכל אחד משום דאפי' אי אין חוששין לחלק מלטה נפקא כן אי
אליבא דכ"ע היכי דאח בין שמיטה לשמיטה אבל לנשות כן להחלה
מקום דליכא להפיקו עובא כמו לרבנן בכיסוי דמיה וטוף לא
מסתברא כלל לכו לנשות כן לכך מסתברא לכו לרבנן שלא להחמיר
כיוסאי לכל א' ועדין טפי לנשות כיוסאי א"ל לטבן. (יבוס אחד על רבנן
דלא מחמירין בכיסוי דמיה חיה וטוף וז' וז' נ' אינחלו ג"כ דברי רבנן
שאלנו דמו סוכא משמע וני יתנאל ג"כ פירוס החוס' שם) :

ועוד

יש ליישב טעמו דה"ק בדרך אחרת ולומר דאפי' דה"ק נמי
ספיקו משקלן לו אי חוששין לרע האב כמו שכתבנו
למעלה. ואפי' אינו מלריך כיוסאי לכל אחד משמע דס"ל דאף אח"ל
תשעין לרע האב. והא כן בדובחא אחרתא לחלק לא לריך קרא
אפי' משמיטת חיה וז' . עכ"פ לריך קרא לחלק משום דרבנן ס"ל
דדמו סוכא משמע. א"כ אי לא קרא דמו עוף ה"א דלינו חייב
נכסוי עד שישחוט שמיטת חש' דלפניו דמשמע אינו כן לטוס
ריסאח אלא סה דקאמר ורבנן סוכא משמע רבא למר דלישאל דדמו
שיין נמי כעובא וכדמייחתי קרא דנפט כל בשר דמו וגו' אבל אינו
י"ל שיטא משמע סוכא דוקא מכל מקום על כרחק לריך למר דס"ל
לרבנן דיתורא דו"ו דדמו משמע לישאל דרביי משום דהא הסם בוף
פ"ל משמיטת דרס וטעם כו"ו לאו סבין קאמר שם נבא' קא חקנבו
רבנן סבני כל דמו. ור' יסודס סבד דדמו מקלח דמו. והקשו שם
החוספוט תימאל דבפרק קמח' דמטרות סבדחם ספוכס דרבנן סבני
כבור ואפי' מקלח כבור וכו'. ור"י סבד כבור כו"ל. כבור. ואומר
ר"ח דכבא לוי כמו הסם משום דס כו"ו לאו משמע. קאמר רבי
יסודס דמו מקלח דמו וז' דדמו אחי לאפיקו ממשמעותיה דרס
ע'. והשאל י"ל לרקוק מה חורן ר"ח בסבנה דרבנן דהא רבנן
נמי סבדחם ספוכס ממה דקאמרי כבורות. אלא ע"כ לריך למר
לרבנן כוי אישכח דרס משמע מקלח דס כמו הסם כבורות ויתורא
דו"ו דדמו אחי לאפיקו ממשמעותיה דרס ולרבינו דס אחי. וא"כ
טבל למר דאי לאו דכתיב לו עוף לחלק ס"ל דו"ו דדמו אחי

דברי אסור' רבך ספרוך מליך האעיר :
שאלה סו על גבי אחד שסיה מצרתי ליסודיס בניס המקילין
לשפשיטס הבכמותה כנשתחוט ולהדיח סבני מעיסי
והכרס ולהוליא מחובס סואה ופעס אהא סוליא ספרס סכרס .
ובא יסודי אללו ועדיין סואה משתקס כהתאחא ספרס ואמר לו סכרי
רואה מסמר אז על ברל שחללתי מחוב ככרס ואמר לו סכרי
הרלמו איך סיה מחוב . והרואה לו סכרי ססיה מחוב כפסיס לאורך
הכרס סשטוי כתיין שטרות וקליפות בניין קלא סיהה סבכהס
נטרפת אס סיה מחוב כך אס י"ס לסמוך אדרביי של סכרי לו לא :
תשובה נראה דאין לסמוך אדרביי סכרי לשהיר אלא לחסור
דיניו דאס חיה כזא סיהה קודם שהוליא סכרי
המחט לא היינו מחירין אוסח כ"א לאחר סבדיקס אס ויקבס
המחט לחון או לא . הוואיל ועשה סוליו ווא"ל לבדוק איין אטו יסולין
ג"כ לסחירס . ודומה לזס כחב סרשכ"א כחשוכס ס' ר"ג וז"ס על
ששאלו כו מחט שנואל' מחובס ככרס . וקודם סבדיקא אס נקובס
משני לדיס אס לא יעל"ג ממנו . ומפני סבמחט דקא מאד לא
ויכר מקום נקיבותו וכו' . מי אמרינן כיון שצריכס בדיקא ווא"ל ערפס
כאווסה שאערו סמחט שנואלת כריאה . לו אלא לסמוך דודאי לריכס
בדיקא ומה שאמרנו מחט שנואלת כפניו כיה סבכותס מאל אחד סריה
כבדיקא קאמר וכו' . וכן מוכח סבדיקא כשמעמחא דמחט שנואלת
כשגבי' סבכותס ובדוא"ל כל שארעס ככהמה קוס מלורע שגליו לריכס
בדיקא

מדרים

שאלה סח

רובלין

דיעבד כגבריה אחר מי שלא עלה לו הספול לכוהנו אפי"ג דאם כחב גוף כגס ע"י מי שלא טהר לו הספול נהנה סיס פסול אפי"ג דיעבד אפי"ג הכי גבריה לא הפסל דיעבד. הכי נמי לעיני ס"ח אפי"ג דכתיבה גוף האוחיות ע"י אשה פסולה מ"מ על ידי גריחה הדקיקה בין אוח לאוח ע"י אשה לא מפסלה דיעבד כיון דגריחה לא חקייה כתיבה. אפי"ג דלכאורס גריחה דלא דמי האי דיעבד להאי דיעבד דשמה האי דיעבד דגבי נג טייט קטנר ויקון כגס אכל היכי דלא מיקון ואפשר להביא אחר לא מכשרין ליחשו לכתחלה. ס"ג גבי ס"ח לא הכיר אוחיה כיון דאיכא ס"ח אחרת. מ"מ לא גריחה להאמיר טיב האי כס"ח אפי"ג דיעבד כיון דכבר הוכחנו דלא מקרי גריחה כתיבה כלל ובגט הוא דמתמירין מטוס דמתמירין בה כתיב וממרות מטוס דתיב ביה חשג ממרות ס"ו. והעד דהא גבי תפילין וס"ח מוצי לנרוד הדקיקה שבין אוח לאוח אפי"ג לכתחלה דלא מקרי כתיבה שאלה כסדרן דגריחה לא מקרי כתיבה כמכר למעט. ובגט אפי"ג סוכנין דלחזיר קלא לנרוד ולספירי האוחיות אפי"ג כשהבעל מזה לאחן אפי"ג דבשעת סתק. אלא ע"כ ז"ל דבגטין החמירו ויחד ואפי"ג דלפוס ריבטתו מתעב בחקובה מהר"י מ"ק דכל מקום שיש כחן ס"ח אחרת הכתרה לא מקרי דיעבד אלא לכתחלה וז"ל ההשגחה כתיבין ס"ו ומ"מ על ס"ח ספרדיים שאין כתיבין בהם האוחיות בגדולתן והקטנות כמו כספר תורה קלנו. הרמב"ם בהלכות תפילין ותפוחים וס"ח ע"כ כחב דלר"ך לוי"ט כ"ס כי סס לא מלטה אכל לא למכר דיעבד וכן כתב על התגין וכו'. וכחב עוד דלעור י"ד וראה קפסול בלוחיות טעמ"ג ז"ן וכחב עין ששמה ז"ב מדברי אפי"ג ה"א"ש ז"ל. והכ"ל פוסל אפי"ג בכתבין תג אחד אפי"ג בלוחות שאינן משתפלין ג"ן. תמא דמתקן שיש ספרי תורה עשויין וכתבין כחיקון בתגין ובלוחיות גדולתן וקטנות אפי"ג לרעה הרמב"ם פסולים האחרים דמציב לכתחלה ואינו מכשיר אלא במקום שאין ס"ח עשויים כלכתבה דלא תגיב דיעבד ויבשר אכל במקום שיש חקקה לא וכו' עכ"ל. אין סוכתא מטא דלאו לכל מילי קאמר אפי"ג כן וכל לומר דדוקא לענין סווא דינא קאמר דאוי"ב דאשכחן דסבור י"ד ואפי"ג ה"א"ש וה"א"ש טלוטו ס"ל דפסו' אמריק נמי דשמה לרמב"ם נמי לא הכשיר דיעבד אלא במקום שאין כחן ס"ח אחרת הסגויים כלכתבה אכל במקום שיש כחן ס"ח כשרה תגיב לכתחלה. אכל נהדון דידן דליכא לנרד' דס"ל דגרייה מקרי כתיבה כדלשכתון דמכשרין גרייה בחפילין ולא תגיב כתבן שאלה כסדרן ואפי"ג סמ"ך דפוסל אפי"ג לא הימא מוקפא גייל מתחלה ואינו מחיר בגריחה לא מטעם דתגיב לה גריחה כתב קא פסול לה אלא אפי"ג אפי"ג עדין לא כחב לפיז קא חסר לנרוד מטעם דס"ל דהוי כתבן תוחבו ונעלם אליבא דרע"ה לא תגיב גריחה כחב הכך לרד"ן דבגטין בגריחה אפי"ג עשויים בגריחה ע"י אשה ית לסכורי דיעבד אפי"ג דאיכא ס"ח אחרת. דאין לומר דתכ"ר מיקן ז"ל דבשם דבר אין לחלק כס"ח בין לכתחלה לדיעבד דלא מיקרי דיעבד אלא במקום שאין כחן ס"ח אחרת. סכרי מליטו כתיב דגריחה כס"ח מליטין לכתחלה מטוס מטוס מן סבורה דבין דיעבד כמו שאמרו דבקיף ריך לכתוב לכתחלה לז' כשרה ובדוכוסטוס נז' סחילין וחס עינים וכחב בקיף נז' סחילין ובדוכוסטוס לז' ספירי דיעבד כשר כתיב ס"ח כתיב כתיב כתיב י"ד ס"י רע"א ופסוקו הוא דר"ל אפי"ג ע"כ כחן ס"ח אחרת וכן ע"כ ס"י לענין שיטור קירוב סחילין וריחוקן וארכין מסיים כסוף הסחילין וכל אילי הדברים למטה מן הסבורה אכל אפי"ג עינים כתיב וכו' כשר. וכחב ס"י על זה כן כתב הרמב"ם ע"כ מה"ל ס"ח הכי שהרמב"ם גופיה מולק בין לכתחלה לדיעבד. מכל זה מוכרח דאין לפרש דברי מהר"י מ"ק דלכל מילי קאמר אלא כמו שכתבנו. ונגדלו לא דלפילו דבין סיקף גייל אמירתא דסיקוף דלמר רב יהודה אחר רב כל לוח שאינן מוקפא גייל מ"ד דוחויה פסולה כתב המדרי ובחב רבינו שמשון לר"י דמסקא לי דלמר דוקא בחפילין. אכל כס"ח ודאי לכתחלה כתיבין כדלמריין לקמן דבשעתן אין לוח לאוח כחלה טעם המורה ומיטו פסול לא לשכתן. ודיעבד דברים חלוקים תפילין ומורה מס"ח. וטוב חריני דוראי רב יהודה כס"ח חריני מדקיקוס גייל דפסול לתפילין ומורה כדלמר כסבורה וכו' עכ"ל. הכי לך דלפילו בגוף סדין דהיינו גייל סלקא ארעה רבינו שמשון דלכתחלה כתיבין ספרים וכחב השערה אכל לא לפסול דיעבד ותמחלה כתיב דיעבד קאמר וכו' לענין בגריחה העשש ע"י אשה :

דיעבד כגבריה אחר מי שלא עלה לו הספול לכוהנו אפי"ג דאם כחב גוף כגס ע"י מי שלא טהר לו הספול נהנה סיס פסול אפי"ג דיעבד אפי"ג הכי גבריה לא הפסל דיעבד. הכי נמי לעיני ס"ח אפי"ג דכתיבה גוף האוחיות ע"י אשה פסולה מ"מ על ידי גריחה הדקיקה בין אוח לאוח ע"י אשה לא מפסלה דיעבד כיון דגריחה לא חקייה כתיבה. אפי"ג דלכאורס גריחה דלא דמי האי דיעבד להאי דיעבד דשמה האי דיעבד דגבי נג טייט קטנר ויקון כגס אכל היכי דלא מיקון ואפשר להביא אחר לא מכשרין ליחשו לכתחלה. ס"ג גבי ס"ח לא הכיר אוחיה כיון דאיכא ס"ח אחרת. מ"מ לא גריחה להאמיר טיב האי כס"ח אפי"ג דיעבד כיון דכבר הוכחנו דלא מקרי גריחה כתיבה כלל ובגט הוא דמתמירין מטוס דמתמירין בה כתיב וממרות מטוס דתיב ביה חשג ממרות ס"ו. והעד דהא גבי תפילין וס"ח מוצי לנרוד הדקיקה שבין אוח לאוח אפי"ג לכתחלה דלא מקרי כתיבה שאלה כסדרן דגריחה לא מקרי כתיבה כמכר למעט. ובגט אפי"ג סוכנין דלחזיר קלא לנרוד ולספירי האוחיות אפי"ג כשהבעל מזה לאחן אפי"ג דבשעת סתק. אלא ע"כ ז"ל דבגטין החמירו ויחד ואפי"ג דלפוס ריבטתו מתעב בחקובה מהר"י מ"ק דכל מקום שיש כחן ס"ח אחרת הכתרה לא מקרי דיעבד אלא לכתחלה וז"ל ההשגחה כתיבין ס"ו ומ"מ על ס"ח ספרדיים שאין כתיבין בהם האוחיות בגדולתן והקטנות כמו כספר תורה קלנו. הרמב"ם בהלכות תפילין ותפוחים וס"ח ע"כ כחב דלר"ך לוי"ט כ"ס כי סס לא מלטה אכל לא למכר דיעבד וכן כתב על התגין וכו'. וכחב עוד דלעור י"ד וראה קפסול בלוחיות טעמ"ג ז"ן וכחב עין ששמה ז"ב מדברי אפי"ג ה"א"ש ז"ל. והכ"ל פוסל אפי"ג בכתבין תג אחד אפי"ג בלוחות שאינן משתפלין ג"ן. תמא דמתקן שיש ספרי תורה עשויין וכתבין כחיקון בתגין ובלוחיות גדולתן וקטנות אפי"ג לרעה הרמב"ם פסולים האחרים דמציב לכתחלה ואינו מכשיר אלא במקום שאין ס"ח עשויים כלכתבה דלא תגיב דיעבד ויבשר אכל במקום שיש חקקה לא וכו' עכ"ל. אין סוכתא מטא דלאו לכל מילי קאמר אפי"ג כן וכל לומר דדוקא לענין סווא דינא קאמר דאוי"ב דאשכחן דסבור י"ד ואפי"ג ה"א"ש וה"א"ש טלוטו ס"ל דפסו' אמריק נמי דשמה לרמב"ם נמי לא הכשיר דיעבד אלא במקום שאין כחן ס"ח אחרת הסגויים כלכתבה אכל במקום שיש כחן ס"ח כשרה תגיב לכתחלה. אכל נהדון דידן דליכא לנרד' דס"ל דגרייה מקרי כתיבה כדלשכתון דמכשרין גרייה בחפילין ולא תגיב כתבן שאלה כסדרן ואפי"ג סמ"ך דפוסל אפי"ג לא הימא מוקפא גייל מתחלה ואינו מחיר בגריחה לא מטעם דתגיב לה גריחה כתב קא פסול לה אלא אפי"ג אפי"ג עדין לא כחב לפיז קא חסר לנרוד מטעם דס"ל דהוי כתבן תוחבו ונעלם אליבא דרע"ה לא תגיב גריחה כחב הכך לרד"ן דבגטין בגריחה אפי"ג עשויים בגריחה ע"י אשה ית לסכורי דיעבד אפי"ג דאיכא ס"ח אחרת. דאין לומר דתכ"ר מיקן ז"ל דבשם דבר אין לחלק כס"ח בין לכתחלה לדיעבד דלא מיקרי דיעבד אלא במקום שאין כחן ס"ח אחרת. סכרי מליטו כתיב דגריחה כס"ח מליטין לכתחלה מטוס מטוס מן סבורה דבין דיעבד כמו שאמרו דבקיף ריך לכתוב לכתחלה לז' כשרה ובדוכוסטוס נז' סחילין וחס עינים וכחב בקיף נז' סחילין ובדוכוסטוס לז' ספירי דיעבד כשר כתיב ס"ח כתיב כתיב כתיב י"ד ס"י רע"א ופסוקו הוא דר"ל אפי"ג ע"כ כחן ס"ח אחרת וכן ע"כ ס"י לענין שיטור קירוב סחילין וריחוקן וארכין מסיים כסוף הסחילין וכל אילי הדברים למטה מן הסבורה אכל אפי"ג עינים כתיב וכו' כשר. וכחב ס"י על זה כן כתב הרמב"ם ע"כ מה"ל ס"ח הכי שהרמב"ם גופיה מולק בין לכתחלה לדיעבד. מכל זה מוכרח דאין לפרש דברי מהר"י מ"ק דלכל מילי קאמר אלא כמו שכתבנו. ונגדלו לא דלפילו דבין סיקף גייל אמירתא דסיקוף דלמר רב יהודה אחר רב כל לוח שאינן מוקפא גייל מ"ד דוחויה פסולה כתב המדרי ובחב רבינו שמשון לר"י דמסקא לי דלמר דוקא בחפילין. אכל כס"ח ודאי לכתחלה כתיבין כדלמריין לקמן דבשעתן אין לוח לאוח כחלה טעם המורה ומיטו פסול לא לשכתן. ודיעבד דברים חלוקים תפילין ומורה מס"ח. וטוב חריני דוראי רב יהודה כס"ח חריני מדקיקוס גייל דפסול לתפילין ומורה כדלמר כסבורה וכו' עכ"ל. הכי לך דלפילו בגוף סדין דהיינו גייל סלקא ארעה רבינו שמשון דלכתחלה כתיבין ספרים וכחב השערה אכל לא לפסול דיעבד ותמחלה כתיב דיעבד קאמר וכו' לענין בגריחה העשש ע"י אשה :

א מה שפסולים מביאים ראיה לרביהם ללא דוקא כתיבה פסולת ע"י הפסול אלא כל מיני תפילין מהם דר"ח סיס רואה לפסול עשיית ציית ואנדה לרב מטוס דכל מטוס שאין כתיבה חייבת בה אינה יכולה לעשות כדלמריין כל שקטו בקשייה ישנו בכתיבה אלא שח"ה דהו סכרה ר"ח כתיב קאמר דדוקא בחפילין אמרי"ה הכי מדכתיב וקשרתם וכתיבתם אכל בליזיה לא וסבידו ראייה מדמתעין ע"ס"ה בליזיה מדכתיב וכל בליזיה לא בני ישראל ועשו להם ציית וכל ע"ס"ה כמבואר בת"י כ"כ ספולתו מכלל שחילין ביולא להם פסול בחפילין וס"ה כס"ח ע"י פסול ואי ע"י אשה וקטן ולא דוקא כתיבה סווא דפסולין. (ביאר שמשון של ר"ח שח"ה רואה לפסול עשיית ציית ואנדה לולב ע"י אשה) אין זה רואה כלל הפסול ס"ח כשעשה איזה תפילין ע"י אשה דאין זה עומד על ר"ח אלא עומד הוא דכמו דכתיבה עיניו עיקר הפסולין על תפילין וס"ח פסולתו סווא ע"י אשה כיון שאשם אין חייבת בהן ס"ה כשאר מלות אין לעשות עיקר המעשה ע"י אשה כגון ספולת הציית

ואם יעשו כמטען ויאמר דהי דיגרייה לא מקרי כתיבה מכל

מהרים

שאלה סח סט ע

רובלין

בט

הלידה בבגד שהוא עיקר המטעם במלואו לזיוה ואגודת הלובל במלואו לובל למחן ודכורה לים המטעם לאגרו דהיו כמו הכתיבה בחפילין וס"ח אצל שחר מיני חיקויים לא ספלי בין בחפילין וס"ח ובין בלידה ולובל אפי' לר"ח ויטינו עמו של ר"ח דמשמע מדבריו דלא אסר ע"י גמיה אלא טענה לזיוה אצל חיקויים עליה וטווייה בלידה לא אסר לשעוה ע"י גמיה וכן מפורש בדברי מהר"ם כמב' בהגהות מיימוני וב"י מנצלו כבוד ר"ד . ומה שמשמע מדברי מהר"ם והמרדכי דלר"ח גם טווייה בלידה אסור לשעוה ע"י אדם מדכורו ראיה למחור סכנת ר"ח מפרק הספנים דאמתינן אהש דנפקא בה קלף ואחרים מלי בעידיהו כדרי קרטינלח דביחוד דרבי מינה גן דכסה הוא דעמידה למשדי חלחלה לליריקי לעלמל דאמי משמע דס"ל דלר"ח דטווייה ג"כ אינו אסור ע"י אדם לר"ח דמינו ס"ל דטווייה לזיוה מיקר' ג"כ עיקר עשייה המטעם ובבגהות מיימוני ס"ל דדוקא כטלה לזיוה מיקר' עיקר עיקר עיקר אצל שחר חיקויי עליה וטווייה לזיוה לא מקרי עשייה עיקר המטעם . (פירוט בדברי ר"ח לשי דעה הגהות מיימוני) :

ארא עדיין יש לבעול אין לחלוק ולסקוהו על דבריו דאם אינה לזיוה אין אסור בחפילין ובס"ח ע"י אשה כ"ח עיקר עשייה המטעם דהיינו הכתיבה א"כ מלי פריך בבגהות מיימוני על דברי ר"ח והא אמרינן בפ' אין מעמידין משעה בשעה אחת שפאלח לחבר ויחיה ויחיה ויחיה על ידו וכו' ומלי פריך א"כ גם לר"ח אינו אסור כ"ח עיקר עשייה המטעם ובני חפילין עיקר עשייה המטעם היא הכתיבה לפי סברתו . אף אלו נאמר לו אלא מלי בלא גם לפי סברתו דלזיוה לומר דכל חיקויים אסורים בחפילין לזיוה א"כ תקשה לך מלי פריך ממעשה זה ארדרי ר"ח תקשה ליה לעלמו ל"ל לסכנת הסוה' דברי בחפילין גם הנה' מודים דאסורים כל מלי חיקון א"כ קשה להטעם משעה שפאלח ויחיה ויחיה ויחיה על ידו . אלא ע"כ לר"ח לפרש הכי דכוח ס"ד להגהות מיימוני דר"ח ס"ל דכל מלוא עיקר עשייה המטעם שפאלח או בני חפילין היא הכתיבה אסורה ע"י גמיה וכן בקיום המלוא דהיינו הגהות חפילין שפאלח על היד היא עיקר המלוא היה ראוי לשינוי אסור ע"י אשה ולכן פריך מלי מלי פריך דבשאלח לסכנת הסוסיפות דס"ל דלא אסרינן אלא כתיבה חפילין ע"י גמיה מגזירה הכתוב דכתיב וקשרתם וכתבתם ולא ילפינן מיהו שאר דברים ומלוא אחריה אהי שפיר ולא קשה מידו מחלי מעשה דכתיבה חפילין . וקשרתם על היד מלי אסורה היא ולא כתיבה חפילין היא . אצל ארדרי ר"ח קשה ולכן אינטייח בחד שינויה דלא יחיה ויחיה אלא מסייעה לקשרת . ובשינוי בתרל חיקן דגם לר"ח לא אסור ע"י גמיה אלא חיקון דכרז עשייה עיקר המטעם דוגמה כתיבה כגון עשייה חפילין ויחיה ויחיה על אצל חיקון המטעם היא אלא חיקון המטעם שהוא הנחתו על היד ומילחא אמרייה היא ולכן עומרה ע"י גמיה אפי' לר"ח וק"ל . ובפירוט זה נדחו כל הרקדוקים שדקדוקו דעה הפוסלים מתוך דברי הגהות מיימוני הללו כאלה הוא מובן מעלמו ואין לר"ח להסיר בן הלך אין ראיה מכלל לפסול ס"ח שפאלח ונחמנו היריעה בגדין על ידי אדם . וכן כמה שפירסם האשש הגיעוהו שבין האוחיות ע"י גיריה לא נפסלה ס"ח בזה בדעבד אע"פ דהגריה כדי שהיו האוחיות מוקפוח גויל היא חיקון כתיבה האוחיות שהיו עיקר חיקון והספ"י במלוא ע"כ בס"ח אפי' כיון דכרזו האוחיות בחיקון ומעשה כרז עיקר עשייה גוף המלוא והגריה לא מקרי כתיבה ולא חשובה מעיקר עשייה המלוא ולכן לא נפסלה ס"ח שבגמיה הגריה ע"י אשה . אצל מ"מ לכתלה ראוי להחמיר שלא לעשות שום חיקון ע"י אשה ויש להסיר הסופר שלא יוסיף לעשות עוד כזה :

אבן אם היו הגיעוהו בנות האוחיות עלמן כגון דרגלי הס"ח והק"ף או דרגלי הא"ף בנות או פני הא"ף היו נוגעים בנג עתהיה והאשש שהידיה אוחין ע"י גיריה שפיעה דס"ח פסולה דהא אפי' בגמיה כגריה ע"י אדם פסולה דמקרי חס תוכוח ואל"ל לחקם כ"ח בגיריה כל מה שנכתב בפסול ולחמיר וכתבו כמובאר בפוסקים וזה מקרי כתיבה גמורה כדלעיל :

בב העולם מדבריו כבודא דין אם היו הגיעוהו בנות האוחיות עלמן כגון ס"ח וק"ף ואלף כדלעיל שפיעה דס"ח פסולה אם לא עשורה כל האוחיות שהיו נוגעים ויחיה ויחיה כל מה שנעשה בפסול ויחמיר וכתבו האוח חיקונו כמובאר בפוסקים ואם היו

הגיעוהו והדקוהו בין אוח לאוח והאשש שהידיה אוחין ע"י גיריה כשרה דביעוד וכן הפירוט . ולחוחה ומילחא אם אשפך בקלות להחיר החפירות שפאלח למחור ולחוחין באשפוח וכן כל המקומות שזורה הסופר שהיו גיעוהו אפי' בין האוחיות והפיריה אוחין האשש יגורו הסופר כדבריו . ולא וכל לאסרי ברמיחה ויחקים כשכר לזיוה דיועה המקומות ואשפך לו לחקם היו לכחחלה גמור וראוי להחמיר לכתלה לחקין כשכר כיון דאשפך לחקן על ד' היחור טוב דמחיות טוב אל חקרי רע . ומה שאינו יודע ואל"ל לחקן כשר דביעוד ככר כדבריו . ולא וכל לאסרי ברמיחה ויכחוח ויחיר מזה כי אין כלי חמישי בידי ומה שהיה כראש לע"ד כחכמי מתוך ספרותם ובכחוחם המהרש"ה ענה וטעם כל חכמי ישראל . כלל ספרות מאיר יום מהר"ר גרליה זל"ה וכו' :

שאלה סח ראוהו ושמעוהו כיה לאסר באשפוח חובות ויהי ללס לגיון קטרומים בו החוטם . ומב אחד סיה ללס אלל יסודי פלוגי שזמן ספרותו סיה כיריד פוראל . ויהי סיוס וספוקי חכמה אה חמירו שיין לו חלף מלוחו החוב ; והכיב לאל כר נחיה לך חלקך מיד כצורך מיריד פוראל וסביא עד אחד שראה שכתב מיריד פוראל נתן לשותפו משום ק"ח . ויכיר רבינו וחלף עירט בדיון זה כי דייני קסלחיו י"ז נחלקים לכתוח כתוב וקחם אומרים שהחובע ישעב ויטול כדון טע"ה שאין בו נאמנות : **ועוד** הבינו רבינו בדיון רטובן שכתב אה שמעון א"ף שטעם נגדו בחמשים ז' דהיינו קתון לו מלס זכו' וע"פ חכמנים לל סיה חייב לו כ"ח חמשים ז' . ושמעון כשיב שכתבם הוא אחת אצל המחא זכו' שקבל ממנו לא קבל אוחין על החוב שנתחייב לו ע"פ חכמנים א"ך בעד חוב אחד מלס זכו' שיהי לו אלא כטעם בחמשים והחמשים ז' ע"פ חכמנים עדיין שאלר חייב לו . וירינו רבינו כדון ע"י :

תשובה בדיון השאלה הראשונה לא נחפרש בדברך אוחו בגליון שרשומים בו החובות והחומים בחתימת ידי השותפים . ביד מי סיה אוחו בגליון מונח אם סיה מונח ביד השותף החובע או הגחבע . ואם סיה ביד החובע שפיעה דליון עליו כ"ח שבעת סיהם עתה לחיבורו חלקו מהחוב שקבל . אלא אפי' אם סיה אוחו בגליון ביד החובע אפי' דבר פועה הוא דלא עדיף מכל פער חוב בחתימת ידו דנחמן הטל לעטון פרעתי בשבעת סיהם כפולין בו נאמנות שכן הוא הסכמת רוב פוסקים ואלה הרמ"ם . וכן אלו נוכחין לטרוה . אלא שרשומים ס"י חל"כ כדון זה דמחיות ידו שאין לדיון בזה אלא מה שעיני רוחות וא"כ נגדון דיון נמי אין על השותף כ"ח שבעת סיהם נחמן לחיבורו חלקו . אפי' סיה חתימת ידו ביד החובע ואפי' לא סיה כחן שום עד שראה שנתן לחיבורו משום כבאו מיריד פוראל וכל"ל עתה שיש לו עד שראה שקבל החובע משום מהחובע אלא שהחובע טוען סיטראי שאין שום ספק בזה שהחובע פטור בשבעת סיהם . דיון היעריי המוכר בגמרא ובפוסקים שאם נתן לו משום בפני עדים וכזה עטון סיטראי כינו כדיוה דגמרא הוא דליוה נחמן ואחרת פטור . וכזה על אצל חכמנים"ן דלא איחרת שפאלח אלא חכמנים : לו בפני שני עדים אצל אה נהמס לו בפני עד אחד לא אחרת שפאלח וכתב בעל ספרותם שער י"ע דכשנתנו לו בפני עד א' מחשבת בעל השער ושק"ל עכ"ל . לא אחמר כל זה אלא בשער . כל עדים אצל בשער כל חתימת ידו דבר פועה הוא ואין בו ספק שהחובע נשבע בשבעת סיהם ופטור . אלא שלום מושיל חתימת ידו השותפים שאין ויכל לעטון להדי"ם וכן דיוק' לישא דלטור שכתב וז'ל כס"י ל"ע לפיכך הפיחיקוהו שהשותפים מוילוחים או על זה ואולי וכוהו כתב יד אפי' אין בו חתימתו כלל אלא חתימת כיוס פלוגי כך וכך גורין בו בפני חורי ואינו נחמן לומר לא היו דברים מעולם משמע כהדיה דכשאוחר פרעתי או נחתי לך חלקך נחמן ומבואר שם בברוחו ס"י דליון שום חילוק בין כחז ידס ובין חתימת ידס דשניהם דין אחד ללס לכל הדברים :

שאלה ע ועל דבר השאלה השניה שכתב ראוהו אה שמעון א"ף שטעם נגדו בחמשים ז' דהיינו שנתן לו מלס זכו' וע"פ חכמנים לל סיה חייב לו כ"ח חמשים ז' חובע ממנו חמשים ז' . ושמעון הסיב שהחובע הכוא אחת אצל המחא זכו' שקבל לא קבל אוחין על החוב שחייב לו ע"פ חכמנים . רק שאוחין מחא זכו' קבל ממנו חממת בלוחה שטעוה לו בחמשים . וחמשים ז' אה

ליטול הד' זכובים לכיום. וכל זה אם נעשה דרך תקיעת קף גמור וגם לא היה שומר כשכרותו של לוח. כס דברי הטורף מאיר: **שאלה עב** ילמדנו רבינו ע"פ שחל להיות בשבת ומח לאחד מה בשבת ומוטל לפניו אם יש לו דין איניות כמוצא שבת דעלמא כמבואר בטעמים שאינו מחפלו ואינו מבדיל כמו שכתב הרא"ש פרק מי שמתו וכו' וכו' וא"כ הא"ך יסבוג עם אינולת מלה ומרור ור' יוסף וסדר ההגדה:

תשובה דין זה אינו מבואר בדברי הפוסקים הראשונים אך יש להביא ראייה לדון זה מהא דמיימי ברייתא ריש פרק מי שמתו. מי שמתו מוטל לפניו אוכל צביה אחר וכו' ופטור מק"ש ומן התפילה ומן התפילין ומכל מלות האמורות בחורס. ובשבת מוסב ואוכל בשר וכו' ותייב בכל מלות האמורות בחורס. ומיימי לה הרא"ש שם כ"פ ואלו מגלחין. ומסקס בה"ש כ"פ' ואלו מגלחין וז"ל הלכך נראה שאסור להחפיל כל מי שמוטל עליו לקבדו והייט אוחזן שמתאבלים עליו. וכן משמע בירושלמי דגרסוין התם חמי חס ראה להשמיר על עצמו אין שומעין לו מפני כבוד המה או משום שאין לו מי שישא משלו. או חיימה פטור כבוד המה אביר. או חיימה מפני שאין לו מי שישא משלו כרי יש לו מי שישא משלו. והתחיל פטור מנגילה ללב. ופחור בחול. והתחיל פטור מתקיעת שופר. מה היה למומר בחול ולא ביו"ט. אמר רבי חיימה מניין שטור זקוק להשחק על התחום להביא לו ארון ותכריכים כמי שמתו מפני דמי. מיזה כהא פניו ירוקלמי אגמרא וכו' דלדמשעת כהא דלפי' בשבת כיון דמתחייבין על התחום להביא לו ארון ותכריכים דחלה עליו אגלות. והכא אמרין דבשבת חייב בכל הטלות האמורות בחורס וכו' וכו' וי"א דגמרא דידן איירי בשתייה והתם איירי לעומ ערב דשיך אז למומר דמתחייבין על התחום ולא להשתות. ולי רבא דלא קשיא דודאי בחול שטייל לעשות לרכי המה אעפ"י שאינו עסוק יש עליו דין איניות מפני כבודו של מה שישא לבו פניו להשק על לרכי המה ויעסוק בסך חמדי. אבל בשבת וי"ט שאין יכול לעסוק ללורך המה אלא להשחק בעלמא דוקא בשעת שטור ממחך פטור אבל כל כיום מייב וכו' דקאי פטור מהקיעת שופר היינו בשעת שטור ממחך ולישאל משמע כמי מניין שטור זקוק להשחק משמע בשעת שטור עסוק להשחק. ובי"ט שני שנקבד על ידי ישראל כחול שוויים רבין וכו' דין איניות ובי"ט ראשון אסר רואה לקבדו בו ביום עם עממין כיון שטור א"ך להשתיל להם לרכי ארון ותכריכים ואלא דלה גרע ממחך על התחום להביא לו ארון ותכריכים ופטור ע"כ הרא"ש שם. והשתא לפוס ריבטא נראה דבדיון דידן נמי כיון שרואה לקבדו למחר ביום טוב ראשון על ידי ממתין חל עליו דין איניות כיון מוצא שבת דעלמא ופטור מכל המלות ואפילו אם נזא להחמיר על עצמו לבדך ולאכול מלה ומרור אינו רשאי ומבואר בדברי הרא"ש דלעיל לענין תפלה דאין סביר לחלק בייניהם דהא אפילו ברכת המוציא משמע בדברי הרא"ש שאסור דעליה קאי הרא"ש שם שכתב וז"ל רש"י כתב פרק מי שמתו אינו מבדק אין ל"ך לבדך ברכת המוציא משמע שאלא לבדך ברכות בידו ולא משמע כך וכו' עד הלכך נראה שאסור להשתלל כו' מבואר בהדיא בדברי שאינו מחלק בין ברכת המוציא להשתלל ואפי' אם יראה להחמיר על עצמו לעשות אחת אחר ברכת המוציא כתב הטור ס' הנזכר אסור וכו' ברכת מלה ומרור וכו' שר סדר ההגדה שאסור. וגם אין לעמוד בדבריו דין יעברו על הארצים על אכילה מלה ואכילה מרור וכו' ויאלל דהא מביא הרא"ש שם בירושלמי דאיהא ההם דחתיים שגברו און עונה לחתיים אמן. וכיון שאין עונה לחתיים אמן לא יעברו לו. והכי כתב הרא"ש ריש פ' מי שמתו שפסע אחת אסר רבי יהודה ז"ל און ואלל בלא כדלס אמרו לו תלמידי ונדלו לפיך ח"ל הא אמרי' בירושלמי אם ברכו און עונה לחתיים אמן וכו' :

דמתחייב על התחום ויף לה אם כן אינו פטור ג"כ אלא משום שממילא לכס ארון ותכריכים דומיין דמתחייב על התחום דלאו פטור אלא משום שטור מחייב. וא"כ בדיון דידן אעפ"י שרואה לקבדו למחר על ידי עממין אינו מתחייב להמליך לכס ארון ותכריכים עד למחר הלכך נראה דלגילה חייב בכל המלות הכהונים בצדוהו לילה. (דין אם אירע לו מה בליל שני של פסח ויבואר דברי הרא"ש ז"ל בזה תמן הוא דפסח מהי"ל) וגם אם התקדשה לחדס כאלה בליל שני של פסח סיס נראה לי להורות כן הרא"ש שכתב הרא"ש דלעיל וביים טוב שני דנקבד ע"י ישראל כחול שוויים רבין וכו' וכו' דין איניות וא"כ הים נראה לומר דבשמת קודם ליל שנייה דלגילה יש לכוון דין איניות כמו בתי שמתה לו מה בשבת דבמוצאי שבת טובה דין איניות כדלעיל. וכל מקום נראה למר שכתב"ס ראה לומר כי ביום שנקבד אבל לא בליל שלפניו אפי' שכי שמת מחמתול ומוטל לפניו לכו שכן לדין שאלו מוגים דגם ביו"ט שני עושין כל לרכי קבורה ע"י א"י. ואפסר שזא נעמו של מהר"ל שכתב בכל יו"ט וז"ל בשמת חורה נראה שמועה לפני מהר"ש איך שאלש כ"ר איכילן הייה גוסבס וכו' מהר"ש אמר ח'ו שחשדד יבולין להתעסק לקבדו בו ביום וישראלים יעטרוס ויזילרוס לביה הקברות ויחמרו נכרי ונחמרו הקבד ונחמרו הכהריים ויהיה מורס לנ"כס גם אם נפטרס בשמיני ערלה שיהי יבול לעשות קידוש בליל שמתח חורה דאין איניות ביו"ט ע"ל. ומסתמא לא פליג דלכרי הרא"ש דלעיל שכתב דביו"ט שני טובס דין איניות ואשתח חורס כהא וי"ט שני. אלא ודלא שטור מפדש דברי הרא"ש דרלי ביום שנקבד כוהא איניות ולא בליל שלפניו. ובי"ט שני עצמו אפסר דגם מהר"ל טורס דטובס בו איניות כיון דנקבד בו ביום וכן משמע קחא מדבריו מדקאלמר ויהי מורס לנ"כס גם אם נפטרס בשמיני ערלה סיה יבול לעשות קידוש ולא למר שטור מפדש דברי הרא"ש דרלי ולהשתלל ביום שמתח חורה אלא וזלי שביים עצמו שנקבד בו מורס מהר"ל שטורס בו איניות. כהא בליקא דבדיון דידן חייב בכל המלות הכהונים בחורס לילה וכן אם אירע כאלה בשאר יו"ט חייב לקדש ולברך ברכת המוציא וברכת המזון. אכן לומר סדר ההגדה כיון שיש בה איניות ומדרש פוסקים סיה רלוי שילאמרה אחר לפניו והיא ישב וישמע מפיו. ומה שגדלה לי כתבתי:

שאלה ער

ומה ששאלה על דבר שאלו נוכסים שאין קורעים בתם פי חס על אב ואם אלא על שאר מתיא אין קורעין במועד ואירע שמת לו אב ביו"ט ראשון ראשון ע"י עממין ככבוט שאז לא"ל ליקדע הא"ך יסבוג עם הקורעס ויקדע חרף לאחר השני ימים הראשונים בחו"ס כמו אם סיה מה בחול המועד. או ימחין מלקרע עד אחר ההג כשתחיל לישב שגנה ימים :

תשובה

נראה לי דיש לקרוע אחר המועד כשתחיל לישב ז' ימי אגלות משום דהא כתב מוסבס מכל הפוסקים דיש לקרוע דוקא בשעת חימוס וחי עבר ולא קרע בשעת חימוס טוב לא יקרע אלא חרף בשעת מבואר בטור ז"ל ס' ג"ז. ורואים מהא דאמר שמואל פ' אלו מגלחין דף כ"ד כל קרע שאינו בשעת חימוס אינו קרע ואע"ג דפסקו הפו' דבאבוי ואמרו קורעים לעולם ומייתיי רואים מהא דאי' כהס דף א' שם אין לו חלוק לקרוע ומדנין על שנתן ז' קורע. לאחר ז' אינו קורע עני רבי ירמא אבאריס דר"א בחמסה מתיס אבל בצדקו ואמרו קורע בשעת חימוס וכן פסק הטור סימן ע"ט. מכל מקום כ"ע מודו דבשעת חימוס דאין עפי וכו' מהסתברא דלאחר הרגל שמתחיל למנות בשעת אהו על שעת חימוס עפי ואינו מוכרי ומדכיר המה וחסרונו וכדלח' גבי שמואל דקרע ארבי. ורבי יוחנן ארבי מייאל. שאני רבין דכל שעתין מדכרי בשעתחיכו בשעת חימוס דמי. מס שאין כן בח"ס שאינו לא שעת קבורה ולא שעת שמיטס ולא שעת אפילו וכן פסקו שם שעת חימוס. ולא ערילי בשעת שמועס קבורה דפלגייה בה הפוסקים אם קורע במועד. ואפי' לסבירא דרמב"ן דס"ל דקורע היינו משום דס"ל דיום השמועס סיה כיום הקבורה מה שאין כן בהא. מל כן נראה לי שיקדע לאחר המועד קאלו כהו שעת חימוס כוכר לעיל. וסנדלס לעיל כדלח' כתבתי. דאס סנדלס מליך כן מהר"ל גדליה זלס"ס חתן כמך בעל"מ מהר"רין כ"ך זלס"ס :

שאלה עה

ילמדנו רבינו בפנין כהניין של פרשת ויבי' בנסוע קטס כהס ס"ף וסודו וכו' אמת חמונה מיוחדת מאווח ז' מוז כבאחח מאלא ס"ף הפוכס וכו' ומה החמלה ויהי נכוסע ור"ן קייס הפוכס כהנין אלא וכו' ונקתס מאלא כהני ור"ן הפוכס כהניס ועוד נוסף עליסן גוי"ן הפוכס וכן ור"ן של כהנס :

מדרם

שאלה עה עו עז

רובלין

על פי הושר ומפרט דברי הושר שרשם לומר שגם הנו"ן של כמחאננים תחא ספיכה לגמרי מעלין לתחונן כנו"ן של כנסע . אלח שגראח לי שיש לתקן והספר הנו"ן של ונחה מפניס לאחור ולא מעלין לתחונן כדלעיל . והספר תורה שאין כחוב גס השני הנו"ן הפוכים הנוספים כ"א הנו"ן הפוכים של כנסע ועל ונחה ועל כמחאננים ג"כ אין לפוסלם כי היא על פי הושר לגד ולא על פי הפסיקחא כדלעיל אלח שיש לתקן הנו"ן של ונחה מלאחור לפניס כחומר למעון . והספר תורה שכתוב בה הנו"ן הפוכים כנסע ובמחאננים ולא של ונחה ג"כ אין לפוסלם כי היא על פי המסורה כחבר ופאשר שגן מפרשים דברי הרשב"י הושר קר"ל שגנו"ן של ונחה לא תסיס מתופכת כלל כי י"ל לפרש שגך חמר קר"ל דברי לדיקך סיחה לריכס להיות מהופכת לגמרי אבל לרידי ח"ל שגיחה מהוסכת כלל אלח היא בחרח מישור ופייה גלבי שמיסס כלפי ישראל וכלפי הארן . וכן סמ"ח שכחוב הנו"ן הפוכים של כנסע ונחה ג"כ שיהא גם כן ע"פ הושר ומפרשים ששני הנו"ן מוספיקין ועל כמחאננים אינס הפוכים כדלעיל אלח שיש לתקן הנו"ן של ונחה לפיכס מלפניס לאחור . והסמ"ח שכחוב בה הנו"ן הפוכים של כנסע לאחור גם כן אין לפוסלם עקן מפרשים דברי הרשב"י הושר קר"ל שגנו"ן של כנסע לאחור כדלעיל . אבל סמ"ח שכחוב בה הנו"ן של כנסע ונחה הפוכים וגם כחוב למעלה או למטה כמין הנו"ן או שגכחין הנו"ן כסדרן אלח שכחוב כה למעלה או למטה כמין הנו"ן לא ידעמו לכס שגם סמך י"ן כן נגד הושר לכל הדרכים שגכחתי לעיל ועל כן נראה שיש לגרור אחון ולתקן ע"פ הדרכים שגכחתי והגם שהרב הגדול ממרנ"ש לרי"א ז"ל לא כחב כדברי . אני מס שגראח לע"ד כחכתי נחאס מאיר וכו' .

שאלה עז

ישראלים ומתאמץ . ומתרגם שוונק . והרמיקך שגראח . אלוני הלוקח כעטלש בשטס ותהלה . ר"ג ור"מ מהר"ר דוד סג"ל י"א . אה"ו גא אליי השומע אשר כתבתם ואשר עלתם אלי והנה לפי הדברים אשר באתם לפני לא מלאו זו שילא ח"ו שפאלה ממת מחתה ידו רכייטו פעאלו ששחט ממת כסכין פעומה אלח שערס שיהא סכינו פעוס בלתי שמת שמיטס ופאשר שגם הוא בעלמו אס סיה לריך אז לשחוט בלו"ט סכין סיה טדקו קורס שמיטס כריו וסיס מולא שיהא פעוס לא סיה שחוט בלו"ט סכין אלח סיה מתקנו כרלוי וחסך ק"ה סיה שחוט זו וגם ליכא שגם כריו שקורס שגראחו אז ככר שחט בלו"ט סכין בלו"ט פעוס שגרי פאשר דכשחט זו לא סיה זו שגם פעימה גס לאחך השמיטס סיה טדקו ולא מלאו פעוס רק שחחר כך גולרס זו הפגימה מליהס ככס שסיס . ואס כן הוא סיון לשחוט זו דין עכב שילאס ערפס מחתה ידו ששחטו סיה סיון לתקוס שאין מטרין אחור וילבט שחוריס וכו' . אלס ככל שילק בהם שחחוק או ככר בעיניהם לארס ככר אז דיון אחור לכך זכור כאשר כחבנו . ואס גס בולת אז אינו מוחוק לככר ומדקק במלות השמיטס אין מהפכין בלו"ט פאשר הוא מבוחר במחובת הר"ל סכין סיון מביאלה בסמ"ח י"א בעור י"ד . אס כן גס זה הדין אס כן הוא סיון בלו"ט או ככר בלו"ט בחקת ארס ככר כח' אז די כזס שגכחבנס אחור לזמן מה ועתה שגראח לחור לכשרותו חוקינו כ"ד שחובב שגכעריכס דכייט שחכב מעלתך עס שני חכמים הלומדים שחוריס שגכעריכך יובא ונחאס לפיכס יוקבל לפיכס דברי כריות בעיניהם שגכעריכך שחוריס והלחט ידקקן כדביקת הסכין ובכל דיו השמיטס והכדיקה וקייס תמיד סכינו מונח במקוס מונענה כחוקה כדוק כדיו וגם חוקירו אחור שמהיזס והלחט אס ינחא עור חמרי דבר מס שלא ידקקן בליהס ענין חקלוי בלחטו שחוקט ובריקה אזי יסיה אחח דחו לסכעירו וזו כהוקבל עליו כל בעריס הר"ל יחור לכשרות . ומ"מ תמנו אייה איש סגון שגכעריכס שחוקט ודקקת חמרי וישגח על מעשו . ובכן שחעטנו על רוב כרסס ותלס . מחורן העולס והשולס . כס דברי אהובכס דורס שמוכמס כל סימס נחאס מאיר כן מהר"ר גדלייה זל"ה וכו' :

שאלה עז

ילמדנו מורינו ורבינו ראובן שגר בית שמשון ליתן לו שכירות ע"ז אהובים לשנס דסיינו ככל ידיו לובלין ה' אהובים ובידו גרלמאנין סיה שמשון דחוק למעוה וביקש מרחובן שחוק לו ז' אהובים ופטר מו' אהובים שז"פ יריד שוונקעקי' שס'ז והנהלס רלובין וזמן לו ז' אהובים ועתה ילמדנו מוריס ורבינו אס יש כזס איסור ריבית אס לאו . אחר כך בידיד שוונקעקי' גא לרובן

כנסע ונו"ן של ונחה ונו"ן רלחונס קל כמחאננים . ובקתס לא מלאו הפוכים כ"א הנו"ן של כנסע ועל ונחה ועל כמחאננים . ובקתס סיה של כנסע ועל ונחה לא נחאס שג הנו"ן הפוכים אלח שגנו"ן של כנסע ועל ונחה ובמחאננים

בנסע

על גביהס בלו"ט כמין הנו"ן כזס **בנסע** ובקתס הנו"ן של כנסע ועל ונחה ובמחאננים הפוכים וגם יש להס כמין הנו"ן למטה בלו"ט כזס **בנסע** ובקתס וכן כמחאננים וריכו שחוקט דבר ונחה **בנסע** אור **תשובה** (דיו הנו"ן הפוכים שגכחבו דברי חכמינו ז"ל כס' כל כחתי שחמרו פרקס זו עשה לה הקניס סימיותי ולחוקי מדברי הרה"ל כזס) . ענין הנו"ן של ויהי כנסע ואחרי רבנות ישראל מקור ענין זה הוא מנהג דליחת בריס פ' כל כחתי ח"ר ויהי כנסע כארון ויחבר משה פרשה זו עשה לה הקניס סימיותי מלמעלה ולמטה לומר שאין זס מקומס . דבי אומר לא מן השס הוא זס אלח מפני שספר חובב בפני עמנו וכו' ופרש"י עשה לה סימיותי לכדיולה מן הסוכה לה . והסכ ויהי ארנו מפרקס מס כן סימיותי . אלח ככסרי כי כזס הלשון ויהי כנסע הורן נקוד עליו מלמעלה ומלמטה מפני שלא סיה זס מקומו . רבי אומר מפני שחוק ספר בעמנו וכו' . ובפסיקתא חיתא כזס הלשון ויהי כנסע הורן מאומן מלמעלה ולמטה הנו"ן הפוכים שגן דומין לכף ור"ש פ' אף רב כן מריק שחמך אף וריק מישומי סיו מנה גא למעט לומר שאין זס מקיס הפרשה סו רבי אומר מפני שחוק ספר בפני עמנו וכו' וכן הנו"ן של הנו"ן הפוכים לפני ויהי כנסע ונו"ן שנייה הפוכים חמר אלפי ישראל . שחענו מזה שמתרגסם חלוקיס מס הן

הסמיותי שמתרגסם סכרי סוכר שגן נקודות נקוד על ויהי כנסע וכן כסוף אלפי ישראל . סבי כנסע פ"ה הרלב"ג מפרש על פסיקתא סוכר שגן הנו"ן הפוכים וכן נחאס כרבינו כחתי פרשח כהעלקך . וכן נחאס ג"כ כשעריס וחרבש השגריס דפוס וינחאס שגמלייר כגן הנו"ן אלח הפוכים וכן מלחסי כחונמס דפס על קלף דפוס יגן שגמלייר זו הנו"ן הפוכים לפני ויהי כנסע ונו"ן הפוכים חמר אלפי ישראל . והעולה מזה שאין פירוש של עשה לה סימיותי דליחת פ' כל כחתי שפסיקתא חספספס על מעלה ועל מנה כפחוחוס וסחוחוס פאשר ככס מהר"ר לוריא ז"ל כחשבוניתי ופסק סמ"ח שגכח בה אלח הנו"ן הפוכים שיהא פסולה . שגרי עיניך שגראחו שמתרגסם והמפרשים שגכחתי שגון אין מתרגסם כרבינו לכך אין לפוסל סמ"ח שגכחבו כזס חלו הנו"ן הפוכים שגרי יש לקן על מה שסמכו . ואף קמריכ"ס לא חוקרים . כזס כן לא חוקיר הנו"ן הפוכים של וימת בדי חקן שיהא נחאסח וסיה מוסכמת לכ"ע . ומ"מ אין חרס לפסול הס"ח שאין כחזינון כל חלע כנסע הנו"ן הפוכים מחקר שמתרגסם חלוקיס מס הן הסימיותי . ולפי סכרת הספרי אין אלח נקודות ואס כן סיה שרי כסוכר כל דכו דכיינו כחמ סגן מוספיקס מהפרשה על מעלה ועל מנה כזס כחכב מהר"ר לוריא ז"ל כי מה לו נקודות או הפסוק . וענין הנו"ן של כנסע ועל ונחה ועל כמחאננים הוא ענין בפני עמנו כי כן נחאס ככסר הושר פ' כהעלקך אף שגס משמע שגנו"ן של כנסע יסיה מהופכת לגמרי רחש הענין למטה חל **בנסע** אבל הנו"ן של ונחה סיה מהופכת מלפניס לאחור כן **בנסע** כי כן הוא עס משקת רשב"י ע"ה ששגרי רל"א בנו והנו"ן רלחונס קל כמחאננים אין לכריתו מלשון הושר עקובל לפרס דכריו שר"ל שחאח הפוכים לגמרי הענין לתחונן כדלעיל . וגם יש לפרס דכריו שאין ר"ל שחאח הפוכים כאשר תראה ממש וכאשר פירש מהר"ר לוריא ז"ל אף שגמסורת נחאס שגנו"ן של כנסע ונו"ן של ונחה לא חוכר סס . והרקע"י לא חוכר כ"א הנו"ן של כנסע ענין עס וגם כושר וחזאף קעס שפוכתן :

כרל העולה מדכריו שחכפר אורס שגכחבו כזס שני הנו"ן הפוכים לפני כנסע ואחרי אלפי ישראל אין לפוסלם כי יש להס על מה שסימכו כדלעיל וגם אס לא כחכתי אין לפוסלם כי גס כדלעיל והנו"ן של כנסע לכו"י עמא לריכס להיות מהופכת ואס מלא ספר תורה קלח כחוב כזס מהופכת לה הפכה . והספר תורה שגכחבו כס שני הנו"ן הפוכים הנוספים הארשים לפני ויהי כנסע ולחתינו וגם הנו"ן של כנסע ועל ונחה ועל כמחאננים כולן הפוכים אין לפסול ג"כ כי סיה כחכבה על סי פירש השקיקתא וגם

על מה שסימכו כדלעיל וגם אס לא כחכתי אין לפוסלם כי גס כדלעיל והנו"ן של כנסע לכו"י עמא לריכס להיות מהופכת ואס מלא ספר תורה קלח כחוב כזס מהופכת לה הפכה . והספר תורה שגכחבו כס שני הנו"ן הפוכים הנוספים הארשים לפני ויהי כנסע ולחתינו וגם הנו"ן של כנסע ועל ונחה ועל כמחאננים כולן הפוכים אין לפסול ג"כ כי סיה כחכבה על סי פירש השקיקתא וגם

ראובן ותבע את שמעון לומר שגחן לו צמח אלו ד' זכובים כי כינה נקרא והשכירות חוזר כמ"ט הפוסקים. מבקש משמעון שיחזור לאלו ד' זכובים ושמעון משיב כיון שהרווחה זכב ולא נחת רק ד' זכובים אם כן הוי כאלו קימה איזה חוב וחיאת, שריד לקבל האחריות ואף כאלו קבלת האחריות דלא"כ היה צו חיבור וראובן עשן דמשלם לא קיבל- האחריות וגם כי לא חסיק אדעת שזכב אדם אולם דגרסא ח"ו רק אחר שסיב סוכר שסיבד נמור הוא מי שחייב לחיבור מנה לזמן ובכ"ה אמר תן לי מיד ל' והפטר שיבילין לעשות כן ולא הוי ריבית כלל ואף אם הוי ריבית אם כן דבין דבין אוסרן ריבית ולא חלק הכזב מ"ט לא חסיק אדעתיה שזכב האחריות וטוען שאפילו לפי דבריו שמדמה לקונה מ"ט הקונה איזה חוב וחת"כ חבדר שהחוב היה עתה מעיקרה ע"ד עיישה בחשבוני בודלי שהמורכ חיב להחזיר הדמים ושמעון מודם אם שלא אחרו שפירוש סיקבל ראובן האחריות עליו אלא טוען שגמשה אלו קנה חבוב ובלו קיבל עליו האחריות דלא"כ הוי כריבית. וע"כ ילמדו רבינו ומורנו את דרך התורה אשר נלך זו ובדרך אחרת ימאז:

תשובה לפים ריביתא בנאח דריון עם אפטרופסי הקטנים דכבי שחמו בסוף פ' אע"פ דרש ר' עולא רבא אפיתחא דבי גשיאה אע"פ שאחרת אין אדם זן את בניו ובנותיו בשבן קטנים אבל זן קטני קטנים עד כמה עד כן שש כדכר אבי דאמר רב אבי קטן כן שש יולא דעבור אמו ממתי מדקחתי סימא מניקה טוחחן לה מועטת ידיה ומוסיפין לה על מוזהותיה מ"ט לזו משום דבתי למיכל בדרם וכו' ופ"ש"ו יולא דעבור אמו וכו' אלא עד שש דר"ך סיוע מלחמו וכשהבעל זן ואוסר כך זן אחרו עמה ובתא כר"א"ש כ"פ נשרה שנתפתחה ואפילו יש להם נכסים שגפלו להם מביח אבי אמת פסק רבינו מאיר דחייב לזונם דבין דקנתה קתמיה הויא זכו במוזהותיהם אפילו יש להם להפטרם משלמם דומיא דמוזהות האבא דמכללן עם מוזהות האבא דקמי ומוסיפין לה על מוזהותיהם שבבילי הקטן אלא דין אחד להם בע"ל. וא"כ רבינו גימ' הוי נראה דלא מנעיה הכי דחלק ידועהו אינה מספקת לכן לזון עד בני שש וא"כ אין להם להפטרם משלמם דחייבים הירודים לזון מנכסי אביהן ח"פ הכי דיכלה כל העצון במוזהותיהם. אלא אפי' הכי דחלק ירובת הקטנים מספקת לזון עד ששיעור לבני שש ששחא יש להם להפטרם משלמם אפילו הכי הם יעלו בראש שיעור מוזהותיהם מנכסי אביהם וחת"כ יחלוקו היתור דעסקה כאלו הוי להם חוב על אביהם שחייב את בניו דגומת מה שכתב כר"א"ש בשם רבינו מאיר דבין דקנתה קתמיה הויא זכו במוזהותיהם ואע"כ שכתב כר"ן סוף פ' אע"פ שחייב לזונם של רש"י נראה לו דכי אמרינן דין אחרו קטני קטנים דוקא כשחלקו קיימת ומדיון מוזהות אמן נבנו בה שכיין עסק עגריים אחרים ח"פ להעמיד עמיה גלח חזון אוקס אבל בשאין אמן קיימת אינו חייב במוזהותיהם ודייק לה מקיימת הכלה ע"ש וא"כ הא סוהיל דאחר שחלקו חובעת כתיובתא כפסידה מוזהותיה מ"ט הא מסיים כר"ן אבל לא ראייה לראשונים ז"ל שאמרו כן: (פירוש על מה שא"ל חייב אדם לזון את בניו בשבן קטני קטנים):

אבנים כד מטייתא שפיר תמלח שאין בטענה אפטרופסיים של הקטנים שזכב משלם לה כי מש אחרו חייב אדם לזון את בניו בשבן קטני קטנים כדלעיל היינו דוקא בחייו אבל לאחר מותו אין שום חיוב כלל וזה מוציא בברייתא מדברי כר"ף ובל הפוסקים כר"א"ש והרמב"ם והטור והגהות מיימון ויתר הפוסקים שפיר על מה דליחא כ"פ נשרה שנתפתחה דבתי הכס חת בת ארוסה יש לה מוזהות או אין לה מוזהות כהב כר"ף טוען עלו שתיקו' הלך לית ליה דכל חיקיו' דמוזהות חומרת לחובת וקולא לנתבע והי מיילי לאחר מיתה אבל בחי אביהן חייב לזון עד שש שנים כדכתיבנא לעיל בע"ל כר"ף. ובה דקתמר כדכתיבנא לעיל היינו מש שכתב בהבוא פירקא דתמתיחין דהא"כ אינו חייב במוזהות בחו וכו' ותיחא בגמרא אחר ר' עולא אחר ר"ל וכו' באושא השקיות שיהא אדם זן בניו ובנותיו בשבן קטנים ובתי הכס בגמרא כלכהא כוותיה או אין כלכהא כוותיה ומתקין הכס דתיחין ליה עורכא בני בני וכו' וחי אמיד כפיין ליה ומפקיין מיניה כוותיה דר"ה. על זה כתב כר"ף שם וס"מ בניו ובנותיו קטנים אבל קטני קטנים אע"כ דלא אמיר לדרקא כייפיין ליה בעל כחיה ומיית' עלה הא דסוף פ' אע"פ וזהו ר"ל במה שכתב בסוף הפרק על הכי צווחו והכי מיילי לאחר מיתה אבל בחי אביהן חייב לזון עד שש. מכלל דלאחר מיתה קטנים דסוף פ' אע"פ"ו דחייב לזון קטני קטנים אינה אלא בחייו ולא לאחר מיתה דהא מוציא כהדיא מדביו מרבינו דלאחר מיתה אפילו בני שש דהיינו קטני קטנים אין חייבים לזון דהא כתב והכי מיילי לאחר מיתה אבל בחי חייב לזון עד שש. מכלל דלאחר מיתה קטנים דסוף פ' אע"פ"ו דחייב לזון. וכלשון כר"ף כתב ג"כ כר"א"ש והרמב"ם ויתר הפוסקים גם הטור אכן טעור סו' ק"י' כתב ג"כ הכי צווחו דבתי יבמה ותייהי דלא אישפיעו וככתב ד"ה אבי מוחו אבל בחייו חייב לזון מעיקר אושא או' ז' חייב מוציא ג"כ מרבינו דלאחר מיתה אפילו עד ו' שנים או' שום חוב על היורשין לזון. (ביאר על הסוד

ראובן ותבע את שמעון לומר שגחן לו צמח אלו ד' זכובים כי כינה נקרא והשכירות חוזר כמ"ט הפוסקים. מבקש משמעון שיחזור לאלו ד' זכובים ושמעון משיב כיון שהרווחה זכב ולא נחת רק ד' זכובים אם כן הוי כאלו קימה איזה חוב וחיאת, שריד לקבל האחריות ואף כאלו קבלת האחריות דלא"כ היה צו חיבור וראובן עשן דמשלם לא קיבל- האחריות וגם כי לא חסיק אדעת שזכב אדם אולם דגרסא ח"ו רק אחר שסיב סוכר שסיבד נמור הוא מי שחייב לחיבור מנה לזמן ובכ"ה אמר תן לי מיד ל' והפטר שיבילין לעשות כן ולא הוי ריבית כלל ואף אם הוי ריבית אם כן דבין דבין אוסרן ריבית ולא חלק הכזב מ"ט לא חסיק אדעתיה שזכב האחריות וטוען שאפילו לפי דבריו שמדמה לקונה מ"ט הקונה איזה חוב וחת"כ חבדר שהחוב היה עתה מעיקרה ע"ד עיישה בחשבוני בודלי שהמורכ חיב להחזיר הדמים ושמעון מודם אם שלא אחרו שפירוש סיקבל ראובן האחריות עליו אלא טוען שגמשה אלו קנה חבוב ובלו קיבל עליו האחריות דלא"כ הוי כריבית. וע"כ ילמדו רבינו ומורנו את דרך התורה אשר נלך זו ובדרך אחרת ימאז:

תשובה אהובי האלוים אין זה לר"ן לפנים דפשוט הוא דאין שייך צום חוב ריבית דאין כאן קום אחר נטר אלא שמתל על משכירתו כיון שכתב היה שכירות נגמר ביניהם וק"כ לו דמי השכירות ולא שייך שום ריבית ואפילו הסכה עמו ואזר אם יתקף ביניהם בחוק הזמן חמור לו מהד' זכובים לפי ערך אין יאן שום ריבית דלא שייך כאן שום טלואה ושור כיון דלשילו אם ככר נהן לו מיד דמי השכירות פסקו הפוסקים אם יתקף ביניהם שחייב לנכות לו מהשכירות מה שלא דר בו ואפילו הקדים לו השכירות כמבואר במדרכי פ' האומנים א"כ כיון שאפילו הקדים לו השכירות חייב לנכות לו לא שייך כך לומר דבין שקיבל עליו האחריות נעשה מוטב שחייב הדיון אלא כך שהאחריות על המשכיר אפילו אם ככר קיבל דמי השכירות. ולא דמי למוכר שט"ח לחבירו בפחות דאם מקבל עליו האחריות דאסור. דהתם שאני דבין דתם מוכר שט"ח אין האחריות מן הדיון על המוכר א"כ בשמקבל עליו האחריות אין כאן מנייה אלא הטלואה וכשמקבל אחר ויתר ממה שקיבל ממנו הלוךה כיון ריבית. אבל הכל לא שייך שום טלואה דאין כאן שום קבית פרעון. וגם מן הדיון הוא שהאחריות על המשכיר לנכות לו מן השכירות אין כאן שום טלואה ולא שום ריבית ולא דמי למוכר דבר לחבירו ואמר לו אם חתן לי הדמים מיד. ארי כך בעשרה ואם לאחר זמן הכי הוא לך ג"כ. דהתם שבבילי שמתחיל לו הפעוה מקבל לו דינרים יותר. מה שאין לו זה בגדון דיון וא"כ והואיל ולא קיבל עליו המוכר האחריות בפירוש מסתמא האחריות על המשכיר דהא אפילו אם ככר קבל דמי השכירות האחריות עליו. מכל הלין טעמיה נראה כאלו קי"ץ עמו מחללה בריבית זכובים וקבל ממנו דמי השכירות ונתקף אחר דידעו הוא דמנכה לו מהשכירות דהיינו מהד' זכובים מה שדר בו והמותר יחזיר לו לפי ערך ובכן תשאו צרכה. מאל"ה המשכיר. כס דכ"ה אהובכם העורר מחזיר וכו' :

שאלה עח ששאלתם באתם שהיה לו חנית ונחל כרוב כמות ע"ש מדין אחרו לראילה הפסחא ומכר ממנו לנ"ה אחד וכאשר הביאו אחרו צ"ה לביחו וכמעט שאכלו כולו מנח עליו גרעון של שנותה שועל אם יש לאסור כל הכרוב מועט שיש לחוש שמה הגרעין הוא היה צמח החנית. ועוד מלאו בחבית של צ"ה אחר גרגיר של חנוכה הנקרא בלשוננו טאמקרא"ל מה דיון של הכרוב הוא:

תשובה אהובי זכוריה שצאם ג"כ מעשה זה של שנותה שועל ירד בימי חרפי שביהייתו א"כ ד"ק בק"ק קראק"א והיחתי ככרוב שצמחת והסכימו או עמי ג"כ חכמי עירנו יל"ז מטעם מאחר קלא מנחא הגרעין על כרוב בשעם סליה מונח בחבית אלא לאחר שזולכו אותו לבית אחר אמרינן כאן מנחא כאן הוי. אבל אם היה מנחא ע"ג הכרוב כשיהי מונח בחבית דבר פשוט הוא שכל הכרוב שהיה בחבית היה אסור דכמות הרי הוא כמנושל. וע"ד גרגיר של חנוכה הנקרא בלשוננו טאמקרא"ל ראהו שחלוה הכרוב מותר מטעם שנמלאו הגבויים שהטאמקרא"ל הוא מין אורז כה דכ"ה הטורד מאיר וכו' :

שאלה עט טובא ילדי מהירד דק"ק לובלין מדייני המדינה י"ז א"כ הוי או לא מנוכרים לשב שם על כהא היינו והמטעם וזה נסיה. לזובין מה ובקב חיים לכל מי

מדרים

שאלה סמ פ

ברלין

נשים נאמנות קטיו אלל הלידה וראו אח הולד נגמר לצרותו ככל אופן כנודר ואח"כ ראו שדם יצא מפיו שלא כדרך הטוב. ורחל השיבה שהכל הוא שחקר והבה נח בעלה אינה נאמנת עליה כי היא מהמתמש נשים שפוקר וזאת ו. ועל טענת הולד השיבה שהמתאונן בעלה נחשבטרו ולא היה בו שום יחודים כי נפל סיה ואלו בן קיימא וזיוס לידתו מת ואפשר שרגיל לאלת דם מן הנפלים כי הרכס מיני מיוחד בטוב. כן כן לשון ומוקד עוקרי העריות והטענות שצובנו על ענין זה ונשתלחו ליד. ועל עדיות וטענות אלו נעמיד יסוד שהובחנו. וקודם מביא לרון על שפסקה רבא לרון על לסדר יסוד דייסם סללו מדברי הפוסקים ואח"כ נבא לרון על הדיון שלפנינו:

תשובה

(ביאור סוגיית הגמרא דיבמוז הנטען על ח"א וכו' לפי דעת הפוסקים). חקן פיקר ב' דיבמוז הנטען על אשה איש והוליוסו זה מתחת ידו ח"א פ' סכנס יוליא. ופרש"י הנטען וכו' והוליוסו ב"ד מתחת בעלה כשזכר שאכרס עליו והלך זה ונבאח וכו'. ובגמרא אמר רב ובעדים פרש"י הא דחק יוליא זה האשוד שכנסה כעון שבלו עדים על קול הראשון שראוה שזוהה עמו ובמסקנא מוסיבנא שם ארבע מהכרייחא דקתי ב"ד"א כשאין לה בנים אבל יש לה בנים לא חל ואם הוא עדים עומאה אפילו יש לה כמה בנים חל. אלא חל אין לה בנים בלא עדים נמי מפקין. ומשני רב מוקף לה למתיתין ביש לה בנים ויש לה עדי. ומאי דוקתי דרב לחוקמי למתיתין ביש לה בנים ויש לה עדים וכו'. ומתיתין קשייסי מלי אריא דקתי הוליוסו וכו' אלא כל הוליוסו ב"ד וכו' בעדים הוא דמפקי. ואי בעית זימא עמי מתייתא רבי היא דחיא רובל יוליא ואשה חוגרת כסינר אמר רבי הוליא ומכוער הדבר חל וכו'. ופרש"י ווא"ל בלא בנים לא נפקא בלא עדים וכוני מתייתא דאמרי נפקא רבי אמרינא דמפי' אשה נעבעל בקול כל דהו עכ"ל. ומסיק בגמרא שם והלכתא כותוסי דרב והלכתא כותוסי דר' קפי' והלכתא אהלכתא לא קשיא וכו'. קולא דלא פסיק וליכא עדים כרבי. קולא דפסיק וליכא עדים כרב. והנה לא אחרך בפי' שיעת בהלכה לפי שבנת הפוסקים אלא כלל דמיתא רבינו אלפסי כבד בהדיא במסקנא וכוני מלי מטעל שהאז הנטען אבל מבעל עמלו לא מפקין לה אלא בעדי עומאה בין יש לה בנים בין אין לה בנים כדגריסי' בקדוין פ' האומר אבעיל להו אשקו זינחא בעד ח' מהו אמר רבא הו דבר שבערוה ואין דבר שבערוה פחות משנים. ומדברי הרא"ש מוצר שם וכן בחוספות נקס ר"ח ור"י שר"ח דבריו הראשונים ור"מ והלכות גדולות כולם מפרשים דהא דאמר רבי הוליא ומכוער הדבר חל היינו מבעל אבל אבעל לא אסרינן שום אשקו אפילו בעדים קרלו דבר מטוער ואפילו בקולא דלא פסיק דהא דמתק' בגמרא בין קולא דפסיק ובין קולא דלא פסיק הכל קאי כדי להוליא מבעל אבל מבעל לא אלו אשקו נאסרת לבעול אלא בקיני ובחזירה כדאיתא במסכת טוסה ר"ח אשקו עומאה שרלו ממש כדרך מגאפיים

איה סי' ק"ב כמ"ט אבל נחייב חייב לזון וכו'). ומ"מ מה שכחב הטור אלל נחייב חייב לזון חקנתא ארשא אינו מדוקדק דבפ' גערה שנתפחהה דלעיל משמע דחקתו ארשא היא ביתר משם דקאמר אמר ר' עולא בראשא דחקתו שיהא ארס זן נזיו וכו' ועלה בני החס הלכתא כותוסי או אין הלכתא כותוסי אבל על שם חייב לזון לכ"ט והיינו הויה דסוף פ' אשפי' דדרש עולא רבה אפיתחא דבי גשיהא אשפי' שאלמרו אין ארס זן וכו'. אם לא נאמר דהטור ס"ל דחקתא עד שם היא ג"כ חקנת ארשא ודרי חקנתו סיו בראשא מתחלה חקנו עד שם ואח"כ חקנו ג"כ לאחז שם ולאחז סיו מבועתא בגמרא או הלכתא כן אבל עד שם לכ"ט הויה הלכתא וכדומה לי שבהכות מיימון איתא כשאין הטור. סוף סוף מוצר מכל הפוסקים דלאחר מיתה אין שום חיוב על הורסים לזון הכינים קעמיס מוכסי אביהן אפילו עד שם וא"כ נדון דיון בשאלה דלעיל בעלה טענת אפטרופסים מכל וכל. וכל יסודותן כן קעמיס כולן עטל כהו ואין זה יריך לפניס כה דברי מאיר העמוד כעת וכו' :

שאלה פ

מני קדושים ובני יום סבדורים. השמע עלי עליהם קול נחמד ונחשה: גמורים. ועל זה דם לבס וזכס נפשים בגמתיים. ואמרו נלכה אל המורים. אשר לפנינו מאירים. שילאו למרה ח' בגמורים. להילאו מן האנשים האמורים. לשוינו אחנו עלינו מגבירי: **ובראותי** אנומתי כי רבה דומעתה ונעקתה הבאה אלי לא יוכלתי להתאפק לרוב הצרתם ונקאם. מלסעביר עיני על אוחן עריות שגבז כד"ט על ענין זה והטענות שבו ביניהם. והנה לא מלאחי בכלל שיהא נכון ממש וכדאי לדבר כסן אלא הערות ששטרוס המתקנה גיל כמר שמתון מרת מריס ו"ל איך אלו דער נחור דשה זיין אין כיוו גיטענדן דח האבן מיר די קאמיר אפי' גיטענדן דח האבן אפי' גיטענדן אפי' גיטענדן גיל כמר ראוני כ"ן וחלום איז דיה קאמיר אפי' . והשיבס הבחולס היל'. רחל אשה אבי איז אריוס בגלגון. ועוד חרה ואמרה איך וויל דיר זאגן דען אמת. שמתן איז אריוס בגלגון אלו האב איך זיל אן גפריאל וואו זאלין דיה דברים והשיבס עם איז וואר ער איז אין דר קאמיר גיוועזין אוד די קינד האט גיווייעט האט ער עם או גישראל :

וכן

טען ראוני כ"ן שאלח רח הפסח כשנסע והלך מניחו ליה לבתו הבחולס וכדו. והוא בת ט"ו שנים שחשבב נחדר אשאו מרת רחל היל'. וכאשר בה שוב לבידו לו בתו היל' איך ששכבה היא עם חינוקה אחת נחדרה במטה אחת והאשקו מרת רחל במטה אחת סמך לה. ושומנה פסם אחת בשמשון גער בלינה בראשו חדר ששכבו שם בחינוקה שלה שיתיה בוכס קולא תכס. ואו נכסלה בתו ומשכה ממכס על ראה. והגני מחמתן לבתי שהאמת אחת :

ועוד

טען שאלח לוי כ"ן גידו לו שהעולם מרנייס אחרי רחל אשאו איך שיהא מאכ החתי עם בעל בית לירחו כמר שמשון ואו פקס שמיים על זה בליל פסח ולא רחל לכוטס יטן נחדר אשאו היל' וכן אהאלא לרבי שהא חס בראשו ורואל לשכב בבית החורף וטעם עמלו כאלו ישן ובאה אשאו היל' לערר ארשו משנהו. ואמר לה שמשון מלי אכפת לו והלכה היא ליתן נחדר שלם וגם להמשון סכ"ב סיה לו חדר נכיוס מוכך לתדרס ואח"כ יאל ראוני במתח לנרך ביתו ושמר הדבר אם יכעוס שמשון לחדר שלה אם לאו והמתין שם בבית עד קודם אור הבקר ואז יאל שמשון מחדר שלו לחזר ושכח מן החלז או סך כנס והכס בבית ואח"כ הויה נוקס כמות קשויסי חלוצב מל סרלה עם חדר אשאו רחל. ואח"כ ככס שמשון לחזר עליו והייתו לחמו פתוחה ועיד ברייחא סך ראוני וסבר דלת של שמשון וככס לחזר אשאו ולל מלא אוחז עם. וענין ראוני שודאי סיה נוקס על סרלה שלה לפתוח לה לזוח שם עמס או שיהא תבא אחריו לחדרו לטות :

ועוד

טען שיתיה מעכרת קודם הגשאין ושמה נבעלה לפסול ואקורה לו שהא חס שיהא ילדה לשמשון ממיס מישון ששאלו אוחס כי השוין סיו ב"ז ככסליו וילדה יא סיון נחלה שאינו ב"א ששם חקוסיס פחות ב' ימים וילדה ולד נגמר לזרתי בכל דבר וגדול כמו כן ח' חדשים קומה זה תפסעו ואשפי' שמת ביום הלידה אל; חושד ארשה שיהא הוליוסו. ורואיה לזה ע"פ יאל מן פיו של הולד שלא כדרך הטוב וכל זה נן לי לברר ע"פ

כחב שפסוקים ס' קל'א כדברי השאלות ס'ל'. והיא כפי ג'כ תשובת הרשב"א שכתב ר"ח ור"ח ור"ח הסכימו שהיא מוסיף אשה מבעלה אלא דבר מבער. ועוד דלא הי ליה להשאלות לאחיי דבייחא דרובל ואלא אדרב מבער כפי עדים דהא לפירושו דמהר"ם דבייחא לא אייתי אלא בדבר מבער בראיית בעל. ע"כ כתב הר"ש דיראה לו ששאלות מפרשים דברי רב בעידי עומאה. ובייחא דר' בעידי כישר דרבי סבר דבעידי דבר מבער מפקין מבעל. ורב סבר דלא מפקין מבעל אלא בעידי עומאה ופסיק הגמרא הלכא. בקלא דפסיק הלכא כרב דלא מפקין בעידי כישר אלא בעידי עומאה ובקלא דלא פסיק ועידי כישר מפקין כר' וזוקא כשאין לה בנים כמו שתכתיו לעיל אבל בראיית בעל לא חודר אפי' בקלא דלא פסיק לא מפקין ע"כ:

יציא לנו מזה דלפי פירושו של הראש אף לדברי השאלות לא מפקין אשה מבעלה אם אין כאן עידי עומאה ממש אלא נחתי דיינו עידי כישר וגם קלא דלא פסיק. אבל בראיית בעל לאוריס דבר מבער אפי' בקלא דלא פסיק ליכא מ"ד. והע"ז דהמדרי פ"ב דינמות הביא פירושו של מהר"ם דברי השאלות ולדידיה נהדר מפקין או בעידי כישר ואפי' בקלא דפסיק. או בראיית בעל ובקלא דלא פסיק. אלו אין לנו אלא פירושו של הראש שהוא גזול שגאלהוויס ורב מובהק ודבריו כנויים בטעמים מנובאר למעלה:

ולענין אם לנו חופסים דברי השאלות לשיק אפי' בזה הענין שפירשם הראש. יראה דלענין קושטא דיינא אין לנו לפסוק כדברי השאלות כלל עשרי לה מפרשים והפוסקים זולתו פירשו כל שיטת הסגל אצטעל דוקא אבל מבעל לא מפקין בשום ענין ואיפן אחר כי אם בעידי עומאה ממש. ואפי' רש"י ז"ל א"צ להכח ופירש ח"ל ופי' בעית אימא וכו' דכי אמריכו דמפיק אשה מבעל בקול כל דכו וכו' ובשכל כך כתבו המפרשים בשם רש"י שהוא מפרש מלא מבעל מ"א אינו מוכרח כי כך דיש לרדוק ולומר דרש"י בוטל בצל קרי ליה דלאחר שיהא מבעל הראשון והשאה לבעל הבעל קרי בעל. והע"ז שגאלהוויס כחוף דבריו שפירש על דברי השאלות חסיים וכך הוא שיטת רב אלפס והרמב"ם ז"ל הרי שכתב שגם הרי"ף והרמב"ם ז"ל כדברי השאלות. אלא כפי דבריו הראש סי' י"א לאחר שהביא דברי הראש כתב ויש לתמוה עליו שחיי לפי שאם זו שפי' דברי השאלות דבקלא דלא פסק ועידי כישר מפקין מבעל. והרי"ף והרמב"ם לא מפקין לה מבעל אלא בעידי עומאה מבעל. ודברי הרי"ף וכו' וכן הם דברי הרמב"ם נפ' כ"ד מהל' אישות ופ"ב מהל' סוטה. וא"כ שיהא כתב הראש על פירושו של דברי השאלות וכן היא שיטת הרי"ף והרמב"ם. וז"ל דלא כתב אלא משום לפירושו דברי השאלות בעדים דקתמר רב היינו בעידי עומאה וכו' לכן הם מפרשים ג"כ הרי"ף והרמב"ם ודלא כר"ח וכו'. אבל במסקנא פשיטא ליהא בייטוי וכו' ע"ש. וכן מה שכתב הסו' בסו' הזכר בסוף דבריו אבל לרב אלפס ז"ל וכו' וקצת בקול ממש או אם יש עידי כישר מוסיף בן מבעל בן מנחש וכו' וכן היא מסקנת ה"א הראש ז"ל כתב עליו הכ"י לגמס ריבועא כתב בן שלל דקדק לבדוק אחי דברי השאלות אבל לפי האמת אינו כן שחיי הרי"ף לא ס'ל בזה כדברי השאלות ואף על מה שכתב וכן היא מסקנת ה"א הראש ז"ל כתב הכ"י דיש לדון שאף על פי שהראש כתב אימא שיהא. לפרש דברי השאלות כתב בן ולאוקין ממש שפי' ר"ח ומכ"ס ב"ס. ואין בזה הכרע שפסוק הוא ז"ל כן ואפשר שדברי הרי"ף והרמב"ם ס'ל וביחיי הכ"י שגאלהוויס גרסא מדברי הראש דליתו פוסק כדברי השאלות. וגם המדרי קודם שהביא דברי מהר"ם לאחר שכתב וקוב חוד ר"ח והורה לדברי השאלות כתב וכו' נראה שחיי ר"ח הראשונים דכולם שמעתיין עשה לדבריו האחרונים וכו' גם אחר זה כתב ר"ח ורוב הגאונים פסקו ופירשו שיטת הלכה אנושין וכו' אבל מבעל לא מפקין וכו' אלא בעידי עומאה כדשמואל דלאחר מנאפסיס עד שיראו כדרך המנאפסיס ורש"י פי' כל השיעור דברי יולחא אפי' אסף. ואף שאחר זה הביא דברי מהר"ם ומה שהודין דברי השאלות וסיים מהר"ם בסוף דבריו ואחרי שדברי השאלות מוקדים מי יחלוק עליהם להלך. ועוד שכל דבריהם דברי קבלה וכדאי לסמוך עליהם כמו של הגמרא וכו' ואף המיימוני כתב ג"כ וכו' אלא כתב כפי' עליו ודברי חומה הם שחיי המיימוני חולק על דברי השאלות. וכן המגיד משנה

כחב שפסוקים ס' קל'א כדברי השאלות ס'ל'. והיא כפי ג'כ תשובת הרשב"א שכתב ר"ח ור"ח ור"ח הסכימו שהיא מוסיף אשה מבעלה אלא דבר מבער. ועוד דלא הי ליה להשאלות לאחיי דבייחא דרובל ואלא אדרב מבער כפי עדים דהא לפירושו דמהר"ם דבייחא לא אייתי אלא בדבר מבער בראיית בעל. ע"כ כתב הר"ש דיראה לו ששאלות מפרשים דברי רב בעידי עומאה. ובייחא דר' בעידי כישר דרבי סבר דבעידי דבר מבער מפקין מבעל. ורב סבר דלא מפקין מבעל אלא בעידי עומאה ופסיק הגמרא הלכא. בקלא דפסיק הלכא כרב דלא מפקין בעידי כישר אלא בעידי עומאה ובקלא דלא פסיק ועידי כישר מפקין כר' וזוקא כשאין לה בנים כמו שתכתיו לעיל אבל בראיית בעל לא חודר אפי' בקלא דלא פסיק לא מפקין ע"כ:

יציא לנו מזה דלפי פירושו של הראש אף לדברי השאלות לא מפקין אשה מבעלה אם אין כאן עידי עומאה ממש אלא נחתי דיינו עידי כישר וגם קלא דלא פסיק. אבל בראיית בעל לאוריס דבר מבער אפי' בקלא דלא פסיק ליכא מ"ד. והע"ז דהמדרי פ"ב דינמות הביא פירושו של מהר"ם דברי השאלות ולדידיה נהדר מפקין או בעידי כישר ואפי' בקלא דפסיק. או בראיית בעל ובקלא דלא פסיק. אלו אין לנו אלא פירושו של הראש שהוא גזול שגאלהוויס ורב מובהק ודבריו כנויים בטעמים מנובאר למעלה:

ולענין אם לנו חופסים דברי השאלות לשיק אפי' בזה הענין שפירשם הראש. יראה דלענין קושטא דיינא אין לנו לפסוק כדברי השאלות כלל עשרי לה מפרשים והפוסקים זולתו פירשו כל שיטת הסגל אצטעל דוקא אבל מבעל לא מפקין בשום ענין ואיפן אחר כי אם בעידי עומאה ממש. ואפי' רש"י ז"ל א"צ להכח ופירש ח"ל ופי' בעית אימא וכו' דכי אמריכו דמפיק אשה מבעל בקול כל דכו וכו' ובשכל כך כתבו המפרשים בשם רש"י שהוא מפרש מלא מבעל מ"א אינו מוכרח כי כך דיש לרדוק ולומר דרש"י בוטל בצל קרי ליה דלאחר שיהא מבעל הראשון והשאה לבעל הבעל קרי בעל. והע"ז שגאלהוויס כחוף דבריו שפירש על דברי השאלות חסיים וכך הוא שיטת רב אלפס והרמב"ם ז"ל הרי שכתב שגם הרי"ף והרמב"ם ז"ל כדברי השאלות. אלא כפי דבריו הראש סי' י"א לאחר שהביא דברי הראש כתב ויש לתמוה עליו שחיי לפי שאם זו שפי' דברי השאלות דבקלא דלא פסק ועידי כישר מפקין מבעל. והרי"ף והרמב"ם לא מפקין לה מבעל אלא בעידי עומאה מבעל. ודברי הרי"ף וכו' וכן הם דברי הרמב"ם נפ' כ"ד מהל' אישות ופ"ב מהל' סוטה. וא"כ שיהא כתב הראש על פירושו של דברי השאלות וכן היא שיטת הרי"ף והרמב"ם. וז"ל דלא כתב אלא משום לפירושו דברי השאלות בעדים דקתמר רב היינו בעידי עומאה וכו' לכן הם מפרשים ג"כ הרי"ף והרמב"ם ודלא כר"ח וכו'. אבל במסקנא פשיטא ליהא בייטוי וכו' ע"ש. וכן מה שכתב הסו' בסו' הזכר בסוף דבריו אבל לרב אלפס ז"ל וכו' וקצת בקול ממש או אם יש עידי כישר מוסיף בן מבעל בן מנחש וכו' וכן היא מסקנת ה"א הראש ז"ל כתב עליו הכ"י לגמס ריבועא כתב בן שלל דקדק לבדוק אחי דברי השאלות אבל לפי האמת אינו כן שחיי הרי"ף לא ס'ל בזה כדברי השאלות ואף על מה שכתב וכן היא מסקנת ה"א הראש ז"ל כתב הכ"י דיש לדון שאף על פי שהראש כתב אימא שיהא. לפרש דברי השאלות כתב בן ולאוקין ממש שפי' ר"ח ומכ"ס ב"ס. ואין בזה הכרע שפסוק הוא ז"ל כן ואפשר שדברי הרי"ף והרמב"ם ס'ל וביחיי הכ"י שגאלהוויס גרסא מדברי הראש דליתו פוסק כדברי השאלות. וגם המדרי קודם שהביא דברי מהר"ם לאחר שכתב וקוב חוד ר"ח והורה לדברי השאלות כתב וכו' נראה שחיי ר"ח הראשונים דכולם שמעתיין עשה לדבריו האחרונים וכו' גם אחר זה כתב ר"ח ורוב הגאונים פסקו ופירשו שיטת הלכה אנושין וכו' אבל מבעל לא מפקין וכו' אלא בעידי עומאה כדשמואל דלאחר מנאפסיס עד שיראו כדרך המנאפסיס ורש"י פי' כל השיעור דברי יולחא אפי' אסף. ואף שאחר זה הביא דברי מהר"ם ומה שהודין דברי השאלות וסיים מהר"ם בסוף דבריו ואחרי שדברי השאלות מוקדים מי יחלוק עליהם להלך. ועוד שכל דבריהם דברי קבלה וכדאי לסמוך עליהם כמו של הגמרא וכו' ואף המיימוני כתב ג"כ וכו' אלא כתב כפי' עליו ודברי חומה הם שחיי המיימוני חולק על דברי השאלות. וכן המגיד משנה

רצה לא יזיף עד קיצונו שני עדים וישירו שזנחה אשתו זאת בפניכם
 בראשונה או ודאי טופח ארובו להזיף. כתב אחר זה ר"ח תפס לו
 שנים אחרת בענין זה לרובל ויאל וימפרס חלל מרובל אם גירשה
 זה ונשתאה אח"כ לרובל שהרי זה קול שלפני הנשואין אבל מן הכעל
 לא חלה דלקלה דבחד נשואין לא חיישין כדאיתא פרק המגרש ע"כ.
 ומדכתב ר"ח תפס לו שיטה הארחה מגלל דלפי שיטה הראשונה ע"כ
 דבר מזה דבחדו שיטה המגרש דהלא קאי נמי אבשל ושינוי
 ע"כ ע"ד דבחדו. ולפי שיטה זו אפשר בעיניו כי יעור גם בזמן הזה
 דאיכא חסד רבינו גרשון אם רצה להזיף מוליא ואין לה כתובה
 כיון דמדמיין לה לשוברת על דת משה דכתב בטור סי' קנ"א וחס
 דברי הרא"ש פרק הסדיר ועוברת על דת אם רצה לקיים אח"כ
 אכן טופח להזיף וז"ל מלש עליו להזיף ע"כ וכוון דמלא
 היא לא חיקון ר"ג לעכב על ידו שלא יעשה משה אדרבה אם אינו
 ענישה שיהיה שוברת על דת מקרי קעב כדאיתא בשל"פ המגרש
 מדה ארס רעע שרואה חלל אשתו ויאלא ורשעס פרוע. וכן כתבו
 בגמ"ה מיימוני שם פ"ד מהל' אישות. (הנהגה על דברי מהר"ם בתשובותיו
 סי' י"ד) ושיטה זו קלה כדברי מהרש"ל שכתב בתשובותיו סי' ל"ד
 ח"ל והף לפי סברה הרמב"ם שכתב אם רצה להזיף מוליא היינו
 ציינו שלא תפסטה חסד הנאומים וד"ר"ג שלא לגרש אשתו בע"כ.
 אבל בימיו ובזמירתו שנתפסע חסד ור"ג שלא לגרש בע"כ כל היכא
 דשריא לבעלה לא יוכל לגרש בע"כ. וד"ה שלא הפסידה כתובתה
 וכו' ע"כ. ואינו מה שגוראה לעניות דעתי כדכתיב:

בלל הטולה דמקוטעת דדינה אפי' בדאיכא עידי כיעור וקלה דלא
 פסיק אין אקס נאסרת אלא בעידי עומאה ממש דלא כדברי
 השאלחות דרוב יחיד דבדר כמבואר למעלה. ואפי' אם בלחו להחמיר
 דברי השאלחות מטום דרבייהם דברי קבלה או לפי שיטה שכתבו
 דברי הרמב"ם שאם רצה להזיף ויזיף. עיקר פירושם הוא מסבר'
 הרא"ש דבענין חרתי עידי כיעור וקלה דלא פסיק וכן מבואר דברי
 הרמב"ם בפ' ב' דאוסה דמפרש שיש כאן שני עידי כיעור וגם קלה
 דלא פסיק פירוש קול דפני עמלו בלא העידי כיעור. אבל צנעל
 נאודיה שרואה דבר מוכער בקלה דלא פסיק אפי' לרברי השאלחות
 אינה נאסרת דלא כפירושו של מהר"ם:

ועתה ונבא לרון גדון אפי' לניטו. ולאחר דהאקס הסכרת מרה
 רחל אשת ראובן כ"ן מותרת אלא צנעל בלי שום פסק מטום
 דהא הוכחנו דמן סרין אין לנו לתפוס דברי השאלחות אלא דברי
 רוב הגאונים דאין אשה נאסרת אלא בעידי עומאה ממש שררו כדרך
 המלאכים. ואפי' אם בלחו להחמיר ולפסוק דברי השאלחות אין
 לאסור האשה הסכרת מטום שטעם בעלה הי"ל שהוא בעמלו רחל
 דבר מוכער ששמעון דפק וקנש דבלתי חדר אשתו כשרי כבר הוכחנו
 שפירושם של הרא"ש דברי השאלחות הוא עיקר ולפי פירושו אף
 לרברי השאלחות אין האקס נאסרת בראיית צנעל דבר מוכער אפילו
 בקלה דלא פסיק והף אם חמאל לומר להחמיר יותר כדי לנאח גם
 לפי סברתו דמהר"ם דס"ל לפי סברה השאלחות דאקס נאסרת
 בראיית צנעל דבר מוכער הו' כדבר מוכער דבריו שחרתי בענין
 ראיית צנעל וגם קלה דלא פסיק. ובר מדין ובר מדין דהא פשוט
 דאפי' אם היה דבריו דרחה אף שמעון דופק בפחתו דלמח' הדר
 אשתו אין צום שום דבר מוכער ממנה. ולהאריך בראייתו על זה הוא
 דברי מוהר מלך שהדבר מוכן מעמלו לפי דברי עטעוה המזכרים
 שרובין כ"ן עמלו לא רחל אשתה הרבנים:

וע"ז דבר העדות שבעידה המשפית אף שהגידה לה בזה של כמר
 ראובן כוזב למעלה וזמו שטען רובין בעטעוהו כוזב אם
 נאמר שהעדות זה חשוב בעידי כיעור. הלא כבר הוכחנו דאפילו
 בעידי כיעור כדאיתא וקלה דלא פסיק טובי' דעלמא לא אולא כדברי
 השאלחות אלא כרוב בנין ורוב מנין של הפוסקים דאין אשה נאסרת
 לבעלה אלא בעידי עומאה ממש. ואי"כ כל מה שנבא להחמיר בזה
 אינו אלא לפנים משורה אין ולכן שומעין בזה להקל ולא להחמיר.
 וכן גדון דרין דאפי' אם בלחו להחמיר ולפסוק כדברי השאלחות
 אין כהן מקום לאסור דהרי כבר הוכחנו דלפירש הרא"ש שהוא עיקר
 בפירות דברי השאלחות אף לפי סברה השאלחות בענין חרתי שני
 עידי כיעור וגם קלה דלא פסיק וכמו שלשון השאלחות כך הוא
 כשריא וקאמר ופי' איכא דבר מוכער שני עדים וקלה דלא נסיק
 מפסיק כוזב למעלה מה שאין כן גדון דרין:

ואת אם חמאל לומר שראוי להחמיר כפי' מהר"ם דברי השאלחות

הגם שהוא לפנים משורה הדין כמו שכתבנו. ולפי סברה
 מהר"ם בעידי כיעור לחוד אפי' בקלה דפסיק חלה מצנעל כוזב
 למעלה דמיקו לרב דקאמר ובעדים היינו בעידי כיעור אשכ"ח אין
 כאן מקום להחמיר מטום דה' מ"מ בענין שני עדים מה שאין כן
 גדון דרין. ואם יבא בעל הדין לחלוק ולומר הא כחכ המרדכי
 פ"ב דיבמות בסיום דברי מהר"ם ח"ל ואי ליכא עידי כיעור אלא
 בעד אחד דמסימן לים כבי חרי חיוב להזיף ואפי' ע"י עדות חלה
 שסעיד שזנחה או אחת אי מהימן עליה כבי חרי אסור לקיימה כדאשכחן
 פרק האומר ואין חילוק בין עד קרוב לשאריו קרוב וכן משמע
 במיימוני ח"ל מי קראש שאשתו עליה או שא"ל אחד מקרוביו או
 מקרוביה שהוא מאמינה וסומך עליה שאתהו יזנחה בין שהוא איש
 בין שהוא אשה הואיל והואיל רעמו על דבר זה שהוא אמת חייב
 להזיף ואסור לנא עליה וימן כתובתה ע"כ. וה"כ גדון דרין נמי
 עושן רלוון שהוא מאמין לרברי בזה שראשם דבר מוכער. אף אחת
 אמור לו דע"כ אין לסמוך אדברי המרדכי בזה שהרי כתב המרדכי
 כהן הכי וקם ב"גאות מרדכי פ' מצות חליצה כתב בהשוואה מה
 שכתב שם ח"ל וחס"ג דליכא עד אחד מדבר מוכער לא מייחסא
 ואפי' בעד עומאה אלא בקיטו וסחירה וזו אי מהימן כבי חרי
 מייחסא על בעלה. (יבאר דברי הגהות מרבי ד' מצות חליצה שכתב ואפי'
 בעד עומאה וכו') והגב זה אפטר דברי המרדכי בגמ"ה זו לפי זאת
 הירורא דכבי פי' אפי' בעד עומאה אין אקס וכו' פי' בעד שאין
 נאמין עליו כבי חרי אין אקס נאסרת אלא לאחר קיטו וסחירה
 פי' שאם קינא לה צנעל ואח"כ נסחרה בשני עדים ואם אח"כ בא
 אפי' עד אחד ומעיד שנתמאה עם אחרו שנסחרה לא מייחסא על
 בעלה אפילו אינו מהימן עליו כבי חרי כמבואר דברי הרמב"ם
 בהלכות אבטס ובטור ח"א סי' קע"ח. ובא דקאמר בחר הכי וזו
 אי מהימן כבי חרי וכו' לא קאי אעד עומאה לאחר קיטו וסחירה
 אלא חרור אלעיל אעד עומאה בלא קיטו וסחירה קאי דלפי מהימן
 עליה כבי חרי מייחסא עליה ודאיתא פי' האומר גבי שהוא סמיא
 וכמו שכתב הרמב"ם פי' כ"ד מהל' אישות והטור סי' קע"ו. אבל אין
 לפרש דקאי דוקא אעד עומאה לאחר קיטו וסחירה אבל בעד עומאה
 לחוד אפי' אי מהימן כבי חרי לא מהני דהא לעיל מזה בהשוואה כתב
 וביבא דברי רבא פי' הלאמר דלמר אי מהימן לך כבי חרי זיל אקס.
 ועוד דאי בעד עומאה לאחר קיטו וסחירה ל"ל דמסימן עליה כבי
 חרי כמו שכתבנו אלא פי' אף לפרש גירסא זו אלא כמו שכתבתי.
 וכן מלאתי מונהגה במרדכי ישן וכל הדברים הללו מה שכתב המרדכי
 לעיל ומה שכתב בהסבות פי' מצות חליצה הכל דברי מהר"ם השנוה
 אחת סובא בתקנות שתייכים להלכות אישות סי' ל"ה ודברי הסגבות
 מרדכי הוא חתלת השנוה ומה שכתב המרדכי לעיל פי' הוא סוף
 התקונה וא"כ סותרים חתלת דברי מהר"ם לאופן. (ישוה על דברי
 מהר"ם שמהר"ם שכתב מוסיף אהאש בעידי כיעור ואח"כ כתב בעידי עומאה)
 וח"ל שחזר בו מהר"ם בסוף דבריו ממה שכתב בתחלת דבריו. וגם
 אין לומר שחתלת דבריו כתב לפי שמשמעה שטען דסוגיין דבעדים
 דקאמר רב היינו בעידי עומאה. ואוף דבריו כתב לפי סברה
 השאלחות דמפרש מהר"ם לפי דבריהם דבעדים דקאמר רב היינו
 עידי כיעור דעידי כיעור שזין לעידי עומאה ולכן כתב כי איכא
 עד כיעור אחד דמהימן עליה כבי חרי מייחסא על צנעל כמו בעד
 עומאה. דכי משיית שפיר בראיה חשבה לא משמע כלל הכי בעד
 לשון השנוה וחס"ג דליכא עד ח' וכו' בעד ח' של דבר מוכער לא
 מייחסא אלא לאחר קיטו וסחירה והף אי מהימן עליה כבי חרי
 דלכרין לה אבעלה הני מני בעד עומאה וכו' אמנם אם יש עידי
 כיעור וכו' ומניח ראייה על זה דברי השאלחות ע"ש. מדכתב אמנם
 משמע כשריא וכו' דקאמר בעל דעד אחד של דבר מוכער לא
 מייחסא נמי קאי לרברי השאלחות. ועוד דאי חתלת דבריו לא
 קאמר אלא לפי שפשוט דסוגיין דשמעון ולא לפי סברה השאלחות
 מפי' חריין דקאמר דבעד ח' שראש דבר מוכער לא מייחסא הא
 אפי' בשני עדים שראו דבר לא מוכער לא מחסר' בלא דברי השאלחות
 וק"ל. וגם לא משמע בראיה עומאה שום חזרה. לביך ע"כ לדיבין
 אנו לפרש דבריו כדי שלא יהיו סותרים אהדדי דמאי דכתב בתחלה
 הוא קושטא דדינא ומה שכתב בסוף דבריו אין כתב אלא לענין אחרו
 הדין והמעשה שהיה לפניו עוד בענין אחרו הדין הכבד דברים
 המוכיחים שזנחה כמבואר שזוהו עומאה וכמו כן שיליה בסוף דברים
 חדש ולכן ראה שם להחמיר וכן מוכח לשון השנוה שכתב בסוף
 דבריו

דבריו ונכדיו זה אלו היו עירי כיבור עירי דבר לא אפי' שוין שהיא אסורה כו' כלומר כל מה שכתבנו עד הנה היינו לקבוע דרינא וכן מהלוקה דר"ח והשלמות לא נלקח אלא בשאלו כן שום ריעותה אחרת אלא עירי כיבור לבד. אבל כנודן זה אלו היו עירי כיבור כל אפי' שוין שהיא אסורה לבעלה לבין שיש עדים קראו דבר מטער וילד' כמו קן אסור יב' חדש בזה ודלו לא אכשר רנא וסאפא וכו'. ועל זה נמשך גמי ה' דקאמר ולי ליכא עירי כיבור אלא אותו האחד שמלא עכו"ם מגפס' ואם אי המימן עליה כבי כזי מיב להוליא וכו' הכל קאי ומשך אנדון זה דקאמר למעלה ספוי כזי ג"כ ריעותה אחרת. כן נראה לי ייבז דברי האב"ד וז' דמכ"ס. וגם אם נאמר להשגיח במדרשי דפ"ב דיבמות כמו שהגיס מהר"י כ"ל מקראק"א דכיוון שהיה אי ליכא עירי כיבור אלא עד אחד נזנח אי המימן עליה כבי חרי חייב להוליא וכו' לא היה קשה עליו מידי אפי' לפי גרויסה דברות מרדכי שכתב שם בחתולת דברי מהר"ם ואפי' קשר עומא' בו' דמשמע דלפי' בעד ה' נזנח לא; ומתכ"ל אפי' בעד מידי דבבר פדיוס' ולי ליכא נאמן עליו כבי חרי אכל כשנאמן עליו כבי חרי חייב להוליא בעד עומא' כמו שהגיס כן במרדכי. אלא דברי האב"ד שג' מהר"ם הכחוסה בחשבות מיימוני א"ל להגיס כן שכתבו בה בדין ולי ליכא עירי כיבור אלא אותו האחד שמלא עכו"ם מגפס' ואם אי המימן עליה כבי חרי וכו' וק"ל. הלא כן כרמך קודם לפשט מרדכי ולי אפי' דבאגודה כתב כמשמעות פשוטו דברי המרדכי דפ"ב דיבמות דבעד אחד דכיוור אי המימן עליו כבי חרי חייב להוליא אין מזה ראייה משום דהוא לא דקדק אלא העתיק דברי הנורדכי כאשר הנה לפינו: וע"ל כל פנים אינו מוכרח לא מרדכי במרדכי ולא מרדכי האב"ד דמיימוני שיסבור מהר"ם לפסק הלכה דבעד אחד שראה דבר מטער שיהא חייב להוליא אפי' אי נאמן עליה כבי חרי והואיל וכן הוא בספרא נוחתה שאין חייב להוליא שהרי אף בעד ה' שראה שנתה מתה אין חייב להוליא מן הדיון אלא לנח ידי שמים דהא בפרק האומר אהיהו אפי' לא אשנו שוין אחד מהו וכו' אפי' אמר וכו' ורבה אמר ה"ל דבר שבערו ואין דבר שבערו פחות משנים וכו' כתבו הרי"ף והרא"ש והני מילי דביני ארס אכל בנא לנאח ידי שמים אי המימן ליה כבי חרי מחייב לאפוקי ויביב לה כתוב עכ"ל. ועוד דלפי' כל זה אינו אלא בשותפת ואינה מחדשהו אכל במחדשהו עד אחד בהכחשה לאו כלל הוא. וכ"כ הרשב"א בתשובה אף לר"ן וכן הטור בכו' קע"ח כתב וז"ל לא קינה לה ובא עד אחד ואל' ונחה ושותפת אס' הוא נאמן וכו' ובס' קע"ז כתב וחס' ועד זה שראו שראה אינה חייב להוליא דביני ארס אלא משום לוח שפתיים אסור לו לעמוד אס' הוא אומר עליו ומתימה לוח כבי חרי וכו'. וכתב הבי"ט שיש לתמוה על דביו שכתב דמשום לוח שפתיים הוא ובס' קע"ח כתב סתם וכו' ולא כתב דמשום לוח שפתיים בלאו הוא כמו שכתב כאן. ומינה שם כתב שהיה שותפת וכלן לא כתב. ואפשר מפי כך כתב דלוי אלא משום לוח שפתיים וכו':

מכ"ל הלא כעמים נראה לומר דבעד אחד דכיוור אין להאסרה עליו אפי' נאמן עליה כבי חרי צפרים כנודן דין שהאשה עתהת' ולא שחקה. ועוד אי אומר דלפי' אי ייבא דהכי והוא שמיכ"ס נדמה דבר גרשה דבר מוצר' לעד אחד צנזח והוא שבעד אחד אי המימן עליה כבי חרי חייב להוליא ה"ל בעד אחד דכיוור. ע"כ אין דברי מהר"ם אחרים אלא בעד אחד דכיוור בלאו כיבור שיהו רומה לעד אחד דיווח דאס' היו כן שני עדים דכיוור סיה חייב להוליא כמו בשני עדים דיווח ולכך האתחא נמי דמימין עליה כבי חרי חייב להוליא מהר"ם ונראה עירי כיבור דסייעו רובל יולא ואשה חוגרת כסירה או רוק למעלה וכו' לפתח פתוח מנאחי דהיו שני עדים צנזח עומא' כנודן במרדכי. אבל בעד אחד דכיוור שהעיד שהיה בשרה עמה בחדר אפי' אם היו כן שני עדים שכתב עמה לא היה חייב בעל להוליא כמו שכתב הרא"ש פרק ב' דיבמות והביאו הטור ס' קע"ח וז"ל וכן אם נכסרה שני עדים ושהתה כדי עומא' ולא קינא לה שני עדים מותרת שאין ארכים על ימוד אפי' נכסרה יחד עד דעת ערוה וכו' וכ"כ הרשב"ם ע"ל סוטה א"ל וכן קרוי ונבא עומה והעידו שנסארה עס זה ושהתה כדי עומא' לא נאסרה ואינה שנים עכ"ל. ולכך נראה דבזה לא אמר מהר"ם שאלו בעד ה' נאמן עליו כבי חרי שיבא דינו כדיו עד אחד דעומא' דהא הכא אפי' היו כן שני

עדים לא היה מחייבם על צנזח אלא אם כן שנאמר שחשום כנדה שניסם להחמיר ולומר כיון שחשום שמהר"ם מרמה עד אחד דכיוור לעד אחד דלמחר בלאו כיוור שמהר"ם מרמה להוליא אחד היו כן שנים. וחזין להרמב"ם שהיה מרמה כיוור דמסארה עמו לכיוור חוגרת כסירה או רוק למעלה מן כילול דהיינו מה שהוסף מן הירושלמי וכתב וכו' שספוי יולאם מתקום אפל וכו' שכתוב כתב חס' אלא בעל להוליא וכו' וממא נמי ס' ה' אפי' אין כן כ"ל עד אחד שנאמן לו כבי חרי נמי אמרין שאלו רואה להוליא ויולא כמו שכתב מהר"ם בעד אחד דכיוור גמור לענין שייחייב להוליא. וחס' כנדה רמיקה מאוס דבכר' הוא דלא אמרין כן אלא במקום שאלו היה באמת כן היה אסורה על הבעל או חייב לנאח ידי שמים אלא בלאו אחר כמו שכתבנו דהא אפי' היה אמת כמו שהעיד העד לא מיתכר ליה. ודוגמא זה כתב ח"ס ס' רכ"ב בעד הנאמן בחרי שהעיד שאלו הודיע בפניו שנתמא' אינו כלום כיון דלפי' זה האמת הוא כמו שהעיד עיני שבורה בפניו לא מיתכרה האשה למקמה אחרונ' דלמריקו עיניו חלה בחדר ע"ג ואס' כן ה"ה כנודן דיון. ובר מדין דכנודן דיון אפי' כיוור דהיו שנים יולאם מתקום אפל ליכא דהא לא ראתה הרחולה בחו ה"ל שום ריעותה בה. ועוד אפי' ששמעו עלמו לא ראתה שום ריעותה אלא שאלמה ששמעה אח קולו בלאו חדר חר' נשמימן צנזח קול ערוה שפתי' דבר כיוור ששמעו אכל עדים ששמעו דבר כיוור לא שמעו. ואפשר ששמעה אח קולו ששקע בחדר שלו שהיה סומך לתדרה כמזכר למעלה. וגדולה מזה הדין מהר"ם החשובה דה' אישית במעשה דכין שהיה שוכב על מטהו בלילה ומתחייב הוחלל שמע שאלמה ונכור אחד היו ביחד ומתחת קול נשימתן הנין שקלקלו. וכן בשנים שיהיו ביחד אורו לנכור' ושמע אורן מנשימתן כדרך שבני ארס שמשמיין מנחיהם אבל לא ראה גוף המעשה והש"ב וק"ל אין אורחין על היסוד ואין אורחין אלא בנתינו אסורה או כשיראו כדרך המנאפים כו' אלא משיממעו אורן מנאפיים לאו ע"ל. וכ"כ הכא שיש הרבה להסחפק ולדקדק בלאו ערוה שהעידה המזרחית בשם הבחולה ה"ל כי כנענע דבריהם סותרים זה את זה ורואו היה לכ"ד לחקור ולדרוש אורח שפתיים מפי הבחולה עמה. אבל כל זה לא כתבונו אלא לרווחת דמלתא כדי לנאח מכל דברי המחמירין. אבל לענין דיון כבר כתבנו שפתי' לאו לריבין ללל זה:

ולענין מה שטען לאוסרה עליו מעטם שטען שילדה לששה חודשים מיום שהפאין דהיינו שהפאין היו ב"ח ככלו וילדה ב"ח כסוין וז' נגמר בצורתו כמבואר למעלה. הנה אין זה לריב לפנים כי חדר שספק מהר"ם מ"ג בתשובותיו ס' ג' בת"ד שיפירא גר' ורואו להיות אפי' כן קיימת ואס' כן ק"ל שיש לנו לסמוך ולפסוק שפתיים להיות נגמר בצורתו ולהיות נפל במחשבה חדשים שלמים באתנא ערוה ספק בלית בהחלת עיבורה וחמלת חוש סיון כסוף עיבורה ודאף מה צו כולו. ואף זה צד שהבעל טען שהיה כן קיימת גמור והיא רגנהו לאו כל מינו לענין כן. ואס' יתעקש המתעקש לומר דכיון דספק הוא בציבור כהונה ראוי להחמיר מספק כדלמ' בהאשה רבה איסור כהונה שאני. זה אינו דהכא כיון דלפטר הוא לומר דלא היה מוכרחה קודם הפאין ורואו ואפשר הוא להיות ולד זה מ' מרדכי שזכרנו שלמים פשוט הוא דלא מחמיר אפילו בלשח כהן אלא מוקמינן לה אחוקה כשרותה דלא עברה אציבור דעות. ויש רואים מבוררת לה מהא דלפי' פ"ק דכחובות גבי סא דלמיר ר"ח האומר פתח פתוח מנאחי נאמן לאוסרה עליו ופריך דאחתי ספק שפיקא אס' ספק אחתי ספק אינו אחתי ואל' חתתי ספק בלוגים ספק בצרין. ומשני לא לריכחא בלשח כהן וכו' והקשו החוס' ואל' ויזקקת אחוקה שפיקא כשירה לכהונה וימנה דלואו אחתי יתתה. וי"ל דאדריכא ויתין לן למימר דהשת' נבעלה דלוקמה אחוקה בעוף שהיה בתולה עכ"ל. אפי' דאי לאו אחתי ספק אינו אחתי ואל' וכו' וי"ל סוה נוקמינן לה אחוקה כשר' לכהונה. וק"ו וכו' על ק"ו ב"ד דכיון דלפטר הוא דנהפגרה לאחר הפאין דלית לן ללוקמה אחוקה כשרותה דה"ל איכא חוקה סוף דמסייע לה לדמיר' דלוקמה אחוקה שלא היה מוכרחה מקודם והשת' לאחר הפאין הנשואין הנשואין דלמריקו ביבמות פ' האשה על הכשים שמתעוררות ויולדות היינו שבלשח עס צנזח נמ"ה או לומר דמבעלה הראשונה מתעברת ע"ד שכתבו החוספות ריש פ' סחולין גבי בן ע' לראשון. אבל כפי' יתבאר בלמנוח לא ואל'.

המניינים בלימודים התורניים האלהיים כדי לרווח למאון בני ישיבתי
התשובה . מאזר כן מהכרז גדליה ז'ל היה וכו' :

שאלה פא מחס לב ולחמי כח אהי' לי'ג ורמ' פיה מ'ה הגאון
מהר"ר וייבוש אב"ד דק"ק קראקא י"ז ולכל
היסחופים בכל מעלתו שלום . הביטוי דברי מעלתו בדין ומעשה
הכל לידי כ"ח בעד אחד שהיה מחוס על גיטין הרבה ולאחר זמן
בד לא עליו קול ערעור דבולטותו ואמר ע"י כי קודם החתימה
זמן רב לערך עשרים שנה שלמים ג"ה מלא בידו לזיה גניבה
דהיינו שהפקד בידו פקדון והוא שלח בו יד שלקח מחוק החבילה
כך היה כשהחזיר לבעל הפקדון חבילתו ולא מלא בחוק החבילה את
גיטו ושלח היכן הוא הכיח עם מה שבחובו והוא השיב לא ידעתי
מאוס דבר רק מה שהנחת בידי אהה וועל . והאומני לפני ראש
הקהל וזהו להסדיר נבואה' וכשראה שהפסד אותו אמר לשלוחי הקהל
שהפסד אותו מה אהם תורפים אותי תתפשו העיב בבית בבורין
ובחדקין אולי תמלוחו בראוי אהד ומאשי ביחי לקחו מחוק החבילה
והסחיר את הכיס בלחה מזרם וסדקים . סוף דבר הלכו בשלוחין
לביטו ומפשו ובדקו ומלאו הכיס מונח במקום התורפ' אבל לא מלאו
הנעוטה בחובו וע"ה המפקיד איה איפה הנעוטה שהיו מונחים בחוק
שלחופית אחת לערך חמשים אדומים ואז הלכו והפשו עוד יותר
שחדרו בחורי' ובחדק' ומלאו גם אותן בחור קטן שבחבלת שמניחים
גם הפשוט גבוה יותר מנדי שיד האדם מגעת ג"ה . כן הן מקור
וחוקן גופה דעובדא ה"ל כאלה היעידו על זה ואששים ידועים שהיו
אז בזמן המעשה שליחי ומשרתי הקהל י"זו בדאופן שהיה אז פשוט
בעיני השלוחים וראש הנהגה שלוחו הפקדן הוא לקח וגנב הכיס
מחוק החבילה . גם עתה אהרל הערעור כשקרא אותו האב"ד לחקור
אותו על עובדא דא הודם לפניו ולא בוש רק התגלל בלזיה דברי
התגללות ורלויות כדי להכתיב את עולמו כאלה הכל מנואר בקיוערים

העדותו ששלח כ"ח לידי וסיים כ"ח את דבריך וכחבת :
ועתה יריך לדקדק אהרי חוקן הגיעין שהעד כ"ל מחוס עליהם
בעד שלם כל הכרים וגם כי הוא אומר שקודם שחמס
על אילו הגיעין חמס עוד כמה גיעין ואילו יודע מי הן וכן אמרו
עליו שהיה רגיל לחמס בעד בעני הרבנים הקדומים . והנה כ"ח
הפסיר צי לחות דעמי ציה . הגם שלח' לחוח בתנלי העדרות נעסקין
ועורר לרבי הנבון י"זו כי רב הוא המעוטה עלי גם אני עמוס
בעול עבודת שמים להספיק ולרווח למאון ישיבתי י"זו הרבה השם
יוסף עליהם . מ"ת לרוב ההנחת כ"ח לא אוכל להשיב ריקס . פי
כ"ח מלהשיב ל"ח צגור מופלג . יוקבל נא מר תשובתי :

תשובה לפי הנהגה בנמשל הרלוון לפוס ריהינא דעד ז' עד
פסול הוא מדליחא כפ"ק דמליעא ואמר רב אריז בר
אצוב הכופר במלוג שבר לעדות נפקדון פסול לעדות ופריך בהם
אמחי פסול לעדות יומא אשתמוטי קא משמעט וכו' ומקו לה השם
כי אמרינן פסול ביה דלתי סדיי וחסהי ציה דהסוהו השם
דכפר אחיה לפקדון בביתיה והוא ידע ציה . ח"ג דנקיט ליה בידו'
וכמבאר בכל הפוסקים הראשונים והאחרונים . וח"כ לפי זה העד
הנזכר הוא פסול לעדות ומקרי סופר נפקדון ביוון דמלאו העדים
הכיס עם המעוטה נמור שנחדרו . דלין סברא לומר דלא מפסל
בכופר נפקדון אלא כשיע עדים שמעייים שראו שהפקידו בידו
מתחלה אלא ח"ג' שלח סיו עדים בשעם שהפקידו נפקדון בידו
אלא שאלתה שפיר בו הביא הפקדן עדים שראו הפקדון בביתו או
בפקדון הוא וסבי משמע בנמרה ע"ה פריך יומא אשתמוטי קא משמעט
משני כגון דלתי סדיי וכו' ולא משמע שם כלל דבעינן שיעידו אמני
זמני' אשעט' דפקדון אשעט' דכפר ציה וכן דייקא חסם בפ' קמח
דמליעא לישנא דרש"י דעל הכופר במלוג פש"י שבו עדים והתחיקוהו
בכפרן שהעידו ושהו' חייב לו ועל הכופר נפקדון לא פירש שהעידו
עדים שהפקידו בידו וכו' מאוס דסמך על מה דמשני בנמ' בחר
הכי כגון דלתי סדיי וחסהי דהסוהו שעתה דכפר' אוסי' לפקדון
בביתו' דלין לריך עדות יוהר מיה . וכן משמע מעובד' דלית' הסם
הסוהו רעי' וכו' ודל מתכוו לה כלל הסדי לסוף אמר לבו להדי'ם
אחו סדיי ולחסהי דל חמס רחמי מנייהו וכו' ופריך והא גזלן הוא
וכו' משמע דלפי' לא היו העדים בשעת הפקדון נפסל כאלה סובא
ג"כ בדברי כ"ח . גם לא הוזכר בשום פוסק דבעינן שיעידו עדים

דיק לרשות זה קאל ד"ל רלויה כל כך חזקת מבוררת שעם אחת
משולם מ"מ חזקת כשרות גופה מסייע בחדה כמזכר . ועוד דהכא
היו ספק ספיקא כסות קודם שגאון נשערה ספק לאחרי שגאון
וחל"ל קודם שגאון שמה מוכר נשערה דלא פסלה מהבונה וגם
פנייה היחה דליכא כאן שום ראיה אשת איש . ואע"ג דאמרינן
בסוף פ"ק דכחובות גבי פנייה שנשערה כשאליה אומרת ברי מוכר
נבעלתו דאמרינן חרי רובי מאוס דמעלה עשו ביוחסין היינו ענין
חרי רובי אכל בנמקוס דליחא כ"ח פשיטא דלפי' בלשח כהן יש
להקל דהא חזינן הכא גבי פתח פתוח דלי הוה גבי כהן ס"ס היחה
מופתה לו שפיר'י בלשח כהן שהאוס אסור בה הלכך חד ספיקא
הוא . מכלל דלי הוה כאן חרי ספיקו סוה מתירין . והא דאמרינן
בהפאה רבה איסור הכוונה שני לא לכל מילי מתמרינן בראיסור
כהונה כמו שכתב בעל תרומת הדבן סי' רכ"ב :

אבר מה שהגדולים שקדמוי בענין זה הביאו רלויה לדון דין;
מהא דליחא פירק החולץ דף ל"ו אמתיתין דספק בן ט'
לראשון בן ז' לאחרון כו' על א"ל דהא הכא קאמינא רוב נשים
יולדות לט' ומיעוט לז' וכל הוולדות לט' עובדה יוכר לשליש יומיה
הא מדלא הוכר עובדה לשליש יומיה וכו' ודלי בר ז' הוא לנחרתא .
אלא אימא רוב הוולדות לט' עובדה יוכר לשליש יומיה וכו' . וכתבו
התוספות אמאי לא מוקמינן לה בחוקת היחד ליבם וכו' ויהא נמי
הולך שני כשר . דסמך דעובדה יולדות לז' לחזקה והחכמה על רובא .
וכסמוך ארובא דעובדה יוכר לשליש יומיה וכו' . ח"כ אמרינן נמי
הכא דסמוך מיטעט יולדת לז' לחזקה היחד וכסמוך ארובא דעובדה
יוכר לשליש יומיה . כך כתבו החכמים הקדמויים שקדמוי בעובדא
דא ואע"ג דגמרא דהתם לא ס"ל הכי וגמרא קושיות הוה' בחימת
רע' להלך בין דהתם לדון דין . נמחילה מהם לא ידעתי מה ענין
דהתם לכאן דהא כ"ד עטין רלוון דל"ח להיות ולר כוס נמור בלורחו
בו' חדשים שהיו מומן השואלי' . וח"כ מה רלויה שיעה זו להסור
עטנת רלוון דרבי ועטנו שהכא חין כאן ספק אלא ודאי שנשערה
קודם השואלי' . ואם כוונתם היה שעטנת רלוון נסחתה ממקום
אחר מעטמים שכתבו בדבתיים דלפטר שיהא נמור לורחו מומן
השואלין ולא הביאו זו אלא להוכיח דמאחר דכ"ד אשפר שאתר השואלין
נשערה ח"ג' דלויכא נמי לספיקו דשמח קודם השואלין נשערה
ואוליין אחר רוב נשים יולדות לט' אפ"ה לא אמרינן לה מספק .
על ז' לא היו אמרינן לביח רלויה ז' דכ"ד פשיטא דלא אמרינן לה
מספק אלא מוקמינן לה אחזקה כשרות ולא אמרינן שנערה עבירה
ונפסלה מן הכהונה מה שלא שייך שם גבי ספק בן ט' לראשון וכו'
ומתחיליות שהבאתי למעלה . ועוד לי הוה ס"ד דמהסבר לומר כ"ד
לאסור מספק ח"ג' דלפטר דנשערה אחרת השואלין ח"כ חין כאן
קודם רלויה להחיר מהסוהו דחולץ משום דכ"ד ח"ג' דכסמוך ארוב
יולדות לט' עובדה יוכר לשליש יומיה ולא אמרינן דהוה ולד ודאי
בן ט' הוא מ"מ יש להספק בין דמיוס השואלין חין כאן ז' חדשים
כראוי כרוב וולדות הנולדים לז' דין שופרה ע"ה לא שיהי ארוב
למומר קודם השואלין היחה נשערה ח"ה אחר או פתוח או יוחר
בדאופן שילדה עתה לז' חדשים שלמים ורלוויס כרוב ולדות הנולדים
לז' ותמא נבעלה לפסול לה מה שאין שייך לומר בהסוהו דחולץ
דהתם ליכא לספיקו אלא בן ט' לראשון כאלה מוזן מעלמו .
אלא הראויים שכתבו נראו בעיני כטועים :

ברך העולם בהא נחיתתא ובהא סליקא דלחחא זו שריח לבעלה
גלי שום ספק ופקוק אפי' לכל היעוטה הנחמתיים וכו"ם
שלח לבעול אחד בקדשים להוליח לעו על שמעון הנוכר כי לא בעל
ולא שום עיד נאמן כנגדו בשום ענין ואופן שהרי אפילו בעל
האשה אינו נאמן להספיד כחובתה אפי' במקום שהעד כדאי להיות
נאמן כבי חרי לאוסרה עליו כשהבעל רוצה להתחין לו ולאסור על
עולמו כי עליו הוא יכול להימניה ולא על האשה כמבואר בכל הפוסקים
ופשוט הוא . ל"ש כ"ד אשפי' חס רוצה לבעל להתמיר אינו יכול
לאוסרה עליו ככל"ל אפי' מתמנת חומרה אפי' בנו של ק"ו שאין יכול
שום חשק עדות על הטעמן . ולכן ראוי ומחויב לכל כ"ד ישראל
לענות בנבואים קשים וממורים ובנדרים ומתרות לכל איש ואשה
שיואלו לשו לא יפגעו כמבואר בלשון או האשה הנוכרים ועושה
יהיה כתי שהולח אפי' על בני קדושים . ומעיל מוס בקדשים .
כמבואר בכל הפוסקים האחרונים והראשונים התישוס . ואלום על
דייני ישראל נאח המדבר נמשפט ובלק הטרוד כעת בעסקי